58- 315

Akbaba

Arap liderler biribirlerine suikast hazırlıyorlar -Gazeteler-

ARAP BİRLİĞİ!

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
25 000
LİRA

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

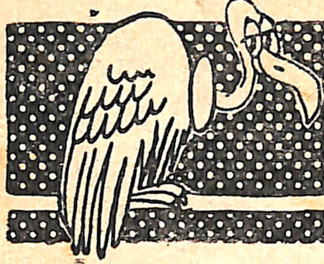
cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 409

SAYI : 315 C.: 13 27 MART 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

BAŞVEKİLLER

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

CUMHURİYET devrinin bütün Başvekillerini tanıdım!.. Kimini çok yakından, kimini çok uzaktan...

İsmet Paşa, inatla çalışan bir devlet adamıydı: Bilgisini aşan konular önünde kendisini de yetiştirmeye çalışan bir devlet adamı...

Rahmetli Necmeddin Sadak'tan duymuştum: Bir gün ona, döviz mi, kambiyo mu, enflasyon mu, böyle bir maliyeci terimini söyliyerek:

— Ben bu kelimenin mânasını Başvekillik sandalyesinde öğrendim, demiş...

Ama, bu çalışkan insanın sabahları at gezintileri yapacak vakti vardı. Öğleleri, Meclis gazinosunda bilârdo oynıyacak vakti vardı ve akşamları briç masasına oturacak vakti de vardı. Onun Başbakanlık yıllarında -ki Türkiye haritasında soba borularından başka tüten baca göremezdiniz- yolundan mektebine, tiyatrosundan hastanesine kadar baştan başa yapılacak bir vatan üstündeydik!

Refik Saydam, titiz ve ürkek bir mizaçtı. Sağlık Vekâletinin bu yapıcı adamı, Başbakanlık koltuğundan, hâlâ unutamadığımız «A dan Z ye kadar» vecizesiyle ayrıldı. Lûtfi Kırdar'ın İstanbula armağan ettiği birkaç yol, birkaç meydan, birkaç yapı, Doktor Saydam'dan gizlenmiş kaçak inşaattır!

Saracoğlu, cakalı bir tembeldi. Onu, Baba Karpiç'in lokantasında, en az iki saat süren öğle yemeğinde görürdünüz. Mecliste, merdiven altı baş köşesiydi. Her gün değişen yasemin çubuğuna sigarasını takar:

— Eeee, bugün kahveleri kimden içeceğiz?

Diye makamına kurulurdu.

Neler mi konuşurduk?.. Şair Nedim'in «Hamamiye» sinden Tevfik Fikret'in «Tarih-i Kadîm» ine kadar her şey!

Recep Peker, öfkeli bir iyi insan örneğiydi. Bol konuşurdu, rahat konuşurdu: Yarım saat, bir saat, iki saat...

Ama bütün o sözler, köpürmüş bir belâgatin renkli balonlarıydı. Meclis havasında, dinleyicileri oyalıyarak uçar ve hiç bir iz bırakmadan sönüverirdi.

Onu da sık sık Anadolu Kulübünde, çeşitli mezelerle iki kadeh rakısını içer, pastırmalı yumurta, ıspanaklı börekten hafif akşam yemeğini yerken görürdük. Konuşacak, gülecek vakti vardı.

Hasan Saka, Başvekâlet koltuğunda, bir Vekâletsiz Vekilden farksızdı diyebilirim. Meclis konuşmalarını, kürsüde kendi adı bile geçse, dinletemezdiniz. Hocaydı. Yenisine el sürmediği eski kitaplarının inancından ayıramazdınız onu...

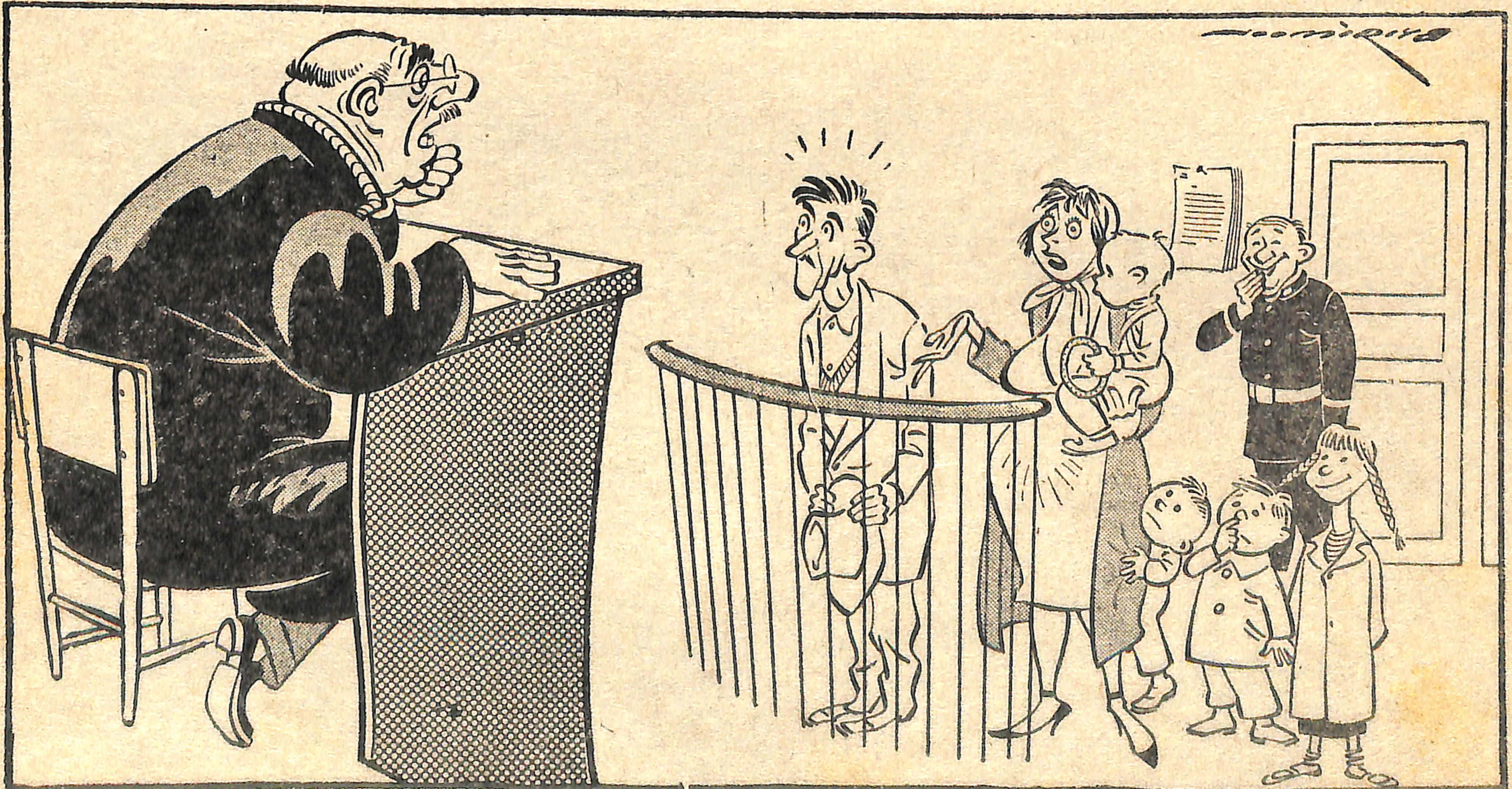
Eğer yılın her mevsiminde ve günün her saatinde durmadan açtığı iskambil falı da olmasa, Halk Partisinin son Başbakanlarından Sayın Saka, işsizlikten ne yapardı, bilmem!

Şimdi bakıyorum, yağışlı mart sabahının dokuzunda, en hamarat memurlar hükûmet kapısından henüz içeri girerken Menderes'in arabası Vilâyet kapısında duruyor!

Yakınları, sabah sekizde işbaşı ettiklerini, ama akşam sekizde iş başından ayrılamadıklarını söylüyorlar. Asker ocağından gelmiş genç ve sağlam yapılı Hususî Kalem Müdürü Muzaffer Süer, nihayet çalışmayı muavini Şefik Fenmen'le nöbete koymuş. Başvekâlet Müsteşarı Ahmet Salih Korur, öğleden sonra, dünya ile âhiret arasında dolaşan bir hayal, âdeta bir «uyur-gezer» oluyor!

Bütün bu görgüleri bir tahlil süzgeçinden geçirip bir terkibe gidecek olursak, ortaya, insan gücünü aşan çalışmaların, bütçe gücünü aşan yatırımların, halk gücünü aşan sıkıntıların sebebi çıkar:

Dün o kadar rahat olmasaydık, bugün bu kadar rahatsız olmazdık!

— Beni boşıyacakmış!.. Kusurum ne hâkim bey? Kraliçe Süreyya gibi kısır mıyım?..

Hava meselesi

VALİMİZ Mümtaz Tarhan, İstanbul'un eğlenme ve eğlence yerlerine çok önem verdi. Gazinolar, paviyonlar, kulüpler, barlar kontrolda. Belediye zabıta talimatnamesi değiştirilmiş. Bu talimatnameye konan yeni hükümlerden birine göre, barlarda her müşteriye 12 metreküp hava düşecekmiş. Her müşteriye 12 metreküp hava düşmeyen bar kapatılacakmış.

İşimin az bir zamanında hesapladım. Bir bara, diyelim yüz müşteri geliyor. Bu barın en az 20 personeli, 20 de artisti olur. Her birine 12 şer metreküp havadan 140 kişiye 1680 metreküp hava lâzım. Bir barın normal olarak tavanı, diyelim 4 metre olsa, demek ki, bu barın içi, yani sahası 420 metrekare olacak. Bu, barın boyunun 21, eninin de 20 metre olması demektir; yani kışla koğuşu gibi bir yer.

Bundan şu üç sonuç çıkıyor:

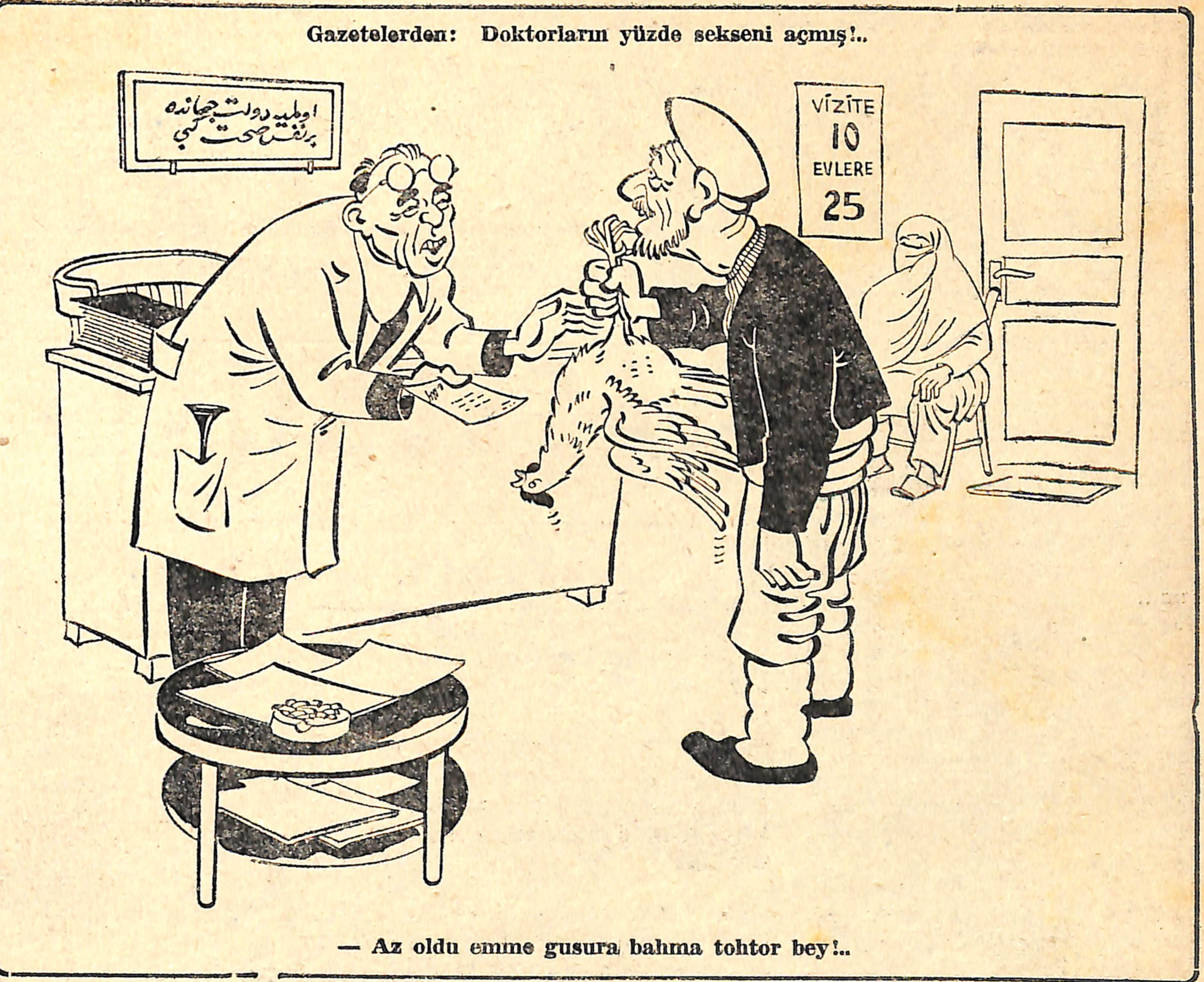
1 — İstanbul barlarının hemen hemen hiç birinde her müşteriye 12 metreküp hava düşmediğinden barlar kapanacak.

2 — Kapanmak istenmiyen barlar, salondaki havayı hesap ederek, içeriye yalnız bir, bilemediniz iki müşteri alabilecek. Hattâ bazı barların havası, orada çalışanlara zor yettiğinden hiç müşteri alamıyacak.

3 — Barlar, çalışabilmek için salonlarını, her müşteriye 12 metreküp hava düşecek kadar genişletecekler. Bu takdirde, İstanbul halkının yüzde doksan dokuzuna, evlerinde, 12 metreküp değil, 2 metreküp bile hava düşmediğinden, herkes rahat rahat hava alabilmek için çoluk çocuk barlara dökülecek. Barlar çoğalacak, barlara bir müşteri akınıdır başlayacak.

Bu üç ihtimali sıraladıktan sonra, acaba diyoruz, İstanbul Belediyesi eğer elindeyse, barlardan önce halkın oturduğu evlerin havasiyle uğraşsa nasıl olur? İstanbul'un kaçta kaç evinde adam başına 12 metreküp hava düşer? Üstelik bara gitmek mecburî değildir ama, başımızı bir dam altına sokmaya mecburuz. Evlerde hava az diye barlara mı dökülelim?

Gazetelerden: Doktorların yüzde sekseni açmış!..

— Az oldu emme gusura bahma tohtor bey!..

Haksızlık!

JOHANNESBURG'da bir madam, muayene için röntgene girer. Radyografisine bir de bakarlar ki, madamın tastamam altı tane böbreği var, hepsi de maşallah çalışıyor.

Şu tabiat ne tuhaftır, kimine iki böbreği bile çok görecek kadar cimri, kimine de altı böbrek bağışlıyacak kadar hovarda davranır. Kimine beş parmağı çok görür, kimine altı parmak verir.

Atalarımız boşuna «Kepenek altında yiğit belli olmaz» dememişler. İnsanlar da röntgen altına girmeden belli olmuyor. Şu insan bildiklerimizin hepsini, hepimizi röntgene soksalardı, kimbilir radyografide ne beyinsizler, ne kalpsizler, ne yüreksizler, ona karşılık kimbilir kaç tane sekiz, on mideliler, beş altı mesânelıler, üç beş barsaklılar ortaya çıkardı. Demek tabiat da iktidar gibi; kimine bir mideyi çok görürken, kimine on mideyi, altı böbreği az buluyor. Bereket, röntgen muayenesi mecburî değil de, kimin kaç midesi, kaç işkembesi olduğunu bilmeden rahat rahat yaşayıp gidiyoruz.

※

Oruç

Baba erenleri, bir Ramazan günü oruç yerken yakalamışlar. Bektaşi üzgün üzgün kendini savunmuş:

— Yahu, on bir ay, aç, susuz, oruç gezdim, kimse «halin nedir?» demedi. Bugün nasılsa karnımı doyurmak nasip oldu, çalyaka ettiniz... Siz söyleyin şimdi: bu revâ-yi hak mıdır?

※

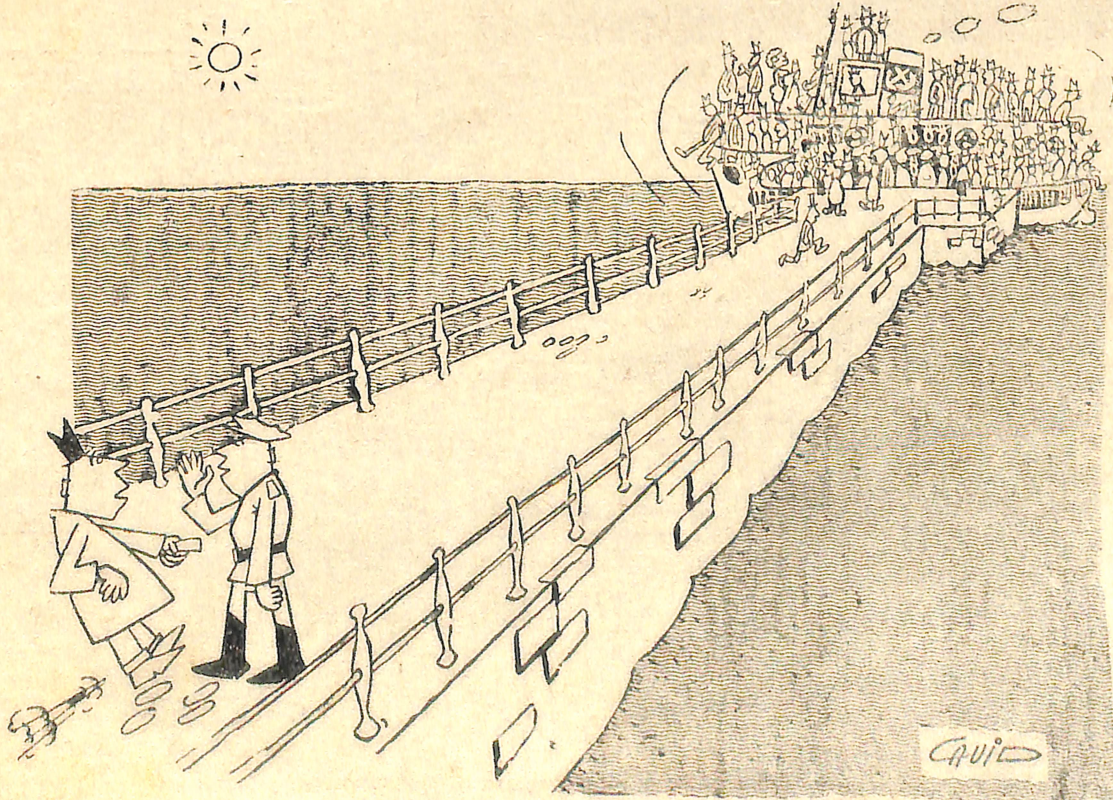
Zahmet, eziyet...

Geçirdiği ameliyat çok tehlikeliydi. Başarı ile bitti. Operatöre teşekkür etti. Doktor:

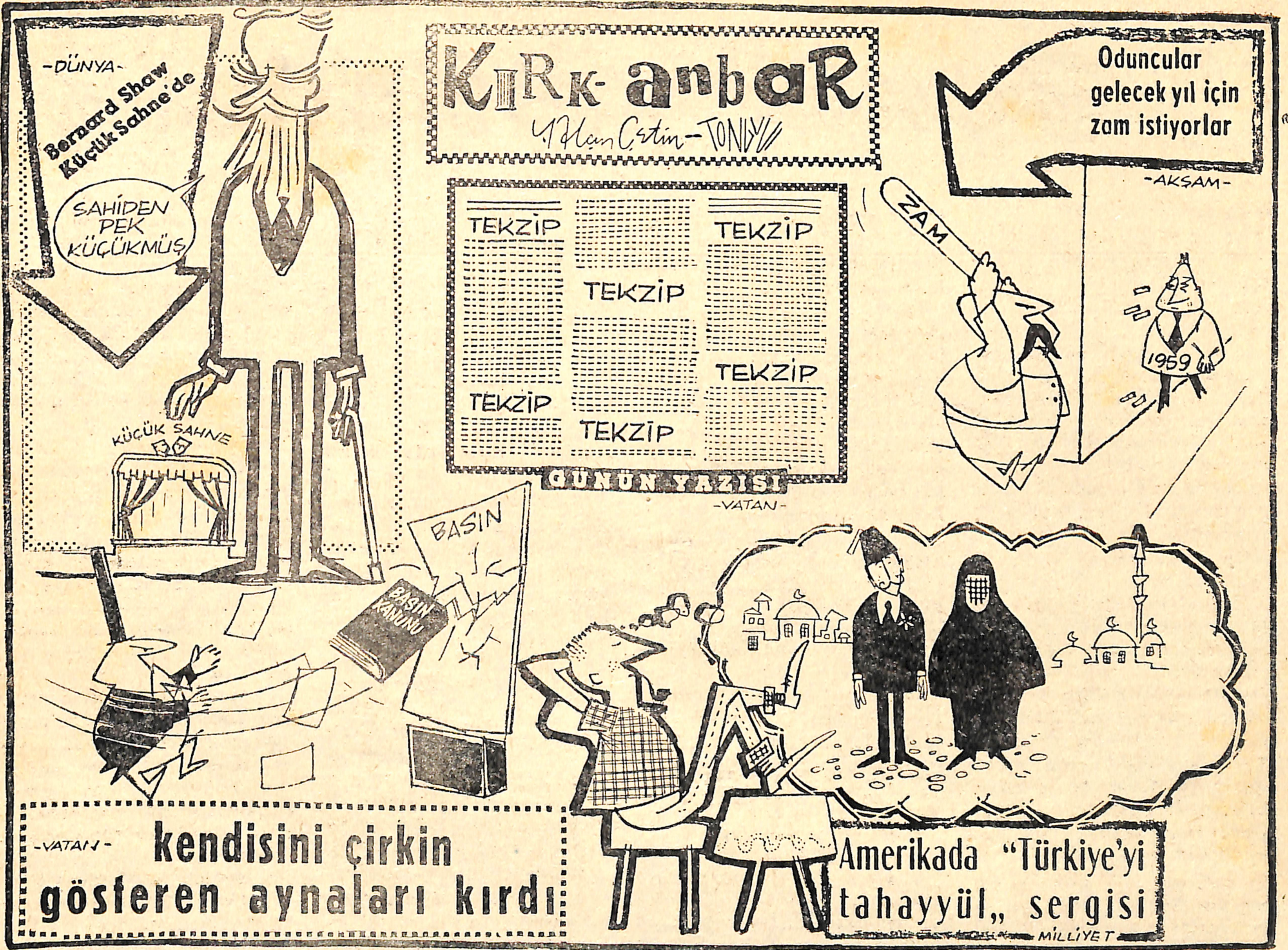
— Emin olun, dedi, ben sizden çok eziyet çektim...

— Neden doktor?

— E, düşünün... Şimdiye kadar yaptığım bu cins ameliyatlard

— Yooo, istiap haddi tamam!..

ÜFÜRÜK:

Üfürmekten gelir. Şişirmek mânasını da verir. Koyunu yüzmek için paçasından üfürürler. Tavuğun dükkânlarda satıldığı evvel zaman içinde de, besili görülmesi için üfürülmesi âdetti.

Şimdi, zamane üfürükçüleri yalnız genç dullar, çocuğu olmıyan tazeler üzerinde bu hizmeti görmektedirler.

ÜRGÜP:

Anadolu vilâyetlerimizden biridir. İlk Vakıf hanları yaptıran Meşrutiyetin meşhur Şeyhülislâmı Hayri Efendi, Ürgüplü idi. İki oğlundan biri, zeki ve zarif insan Suat Hayri Ürgüplü şimdi Vaşington Büyük Elçimizdir. Ağabeysi, eski ağniyalarımızdan ve yeni evliyalarımızdan Münip Hayri Ürgüplü ise, son seçimlerde fücceten D.P. listesinde Ürgüp mebusu oluvermiştir!

RAMAZAN:

Eskiden adına «On bir ayın bir sultanı» derlerdi. Şimdi, nasıl deliye göre her gün bayramsa, et kuyruğunda, peynir kuyruğunda ömür geçirenler için de her gün ramazan!

Eski Ramazanlar, topyekûn bir millî kalkınış ayı idi. Yerli sanayiimiz en nadide halıları, en seçme kumaşları o mübarek ay için dokur, tesbihler, ağızlıklar sanatkâr ellerde işlenir, reçeller kaynar, ortaoyunları oynar, güreşler yapılırdı.

Ramazanda bektaşiye sormuşlar

— Baba erenler, namazı mı seversin, orucu mu?

— Orucu, demiş...

— Neden?

— Yenir de ondan!..

RADYO:

Son model tıraş makinesi. Bilhassa akşamları, sekiz on beşle sekiz buçuk arası, en usta berberler marifetiyle bütün vatandaşları perdahtan geçirir.

RİYA:

Politikada samimiyet. Napolyon, meşhur Talleyrand için: «Dünyada onun kadar samimî riyakâr görmedim» dermiş. Tabiî aradan yıllar geçti ve insanlık bu yolda da çok ilerledi!

SAKA:

Evlere su taşıyan kişi. Politika hayatımızda başbakanlığa kadar yükselen bir Saka vardır. Ama, doğrusunu söyliyelim ki, işbu Saka'nın elinden bir yudum su içmek kimseciklere nasip olmamıştır!

SÂKİ:

İçki meclisinde kadeh dağıtan güzel... Sâkî üzerine, eski Türk şiirinde çok güzel mısralar ve beyitler söylenmiştir. Nedim:

Nîm sun peymâneyi, sâkî tamam ettin beni!

Diyor. Yine o çapkın şair, meclisteki sevgilisinin çıplak kollarını göstererek şikâyet etmektedir:

Ben mi sâkî olayım bezme dururken sevdiğim
Böyle sîmin saklar, billûr bâzûlarla sen?!

Ve yine Sâdâbât bülbülü koca Nedim şu harika beyitle, hem gülü, hem kadehi, hem sâkîyi Türk şiirinde ölmez bir güzellikle yaşatıyor:

Bir elinde gül, bir elde câm geldin sâkıyâ
Hangisin alsam? Gülü, yahut ki câmı, yâ seni?..

Divan şiirinin cinsiyeti pek belli olmayan sâkîsi, şimdi kokteyl partilerde dolaşıyor. Hem de yine Nedim'in:

Belâsın, ben de bilmem...

Diye yaka silktiği kılıkta!..

Sen Biraz Bekle

YAZAN: AZİZ NESİN

19 NUMARALI, bahçe içindeki iki katlı eski, ahşap evin, alt katındaki kiracı, bir gün önce, evdeki eşyalarının çoğunu sattı. Kenar mahallede gizli kapaklı iş olmaz, her şey duyulur. Hemen bütün mahalleli kelepir eşya almak için eve doldu. Tel dolabı, küpler, yayları kopmuş paslı demir divanlar, iskemleler, masa, dolap, saç soba, kırık aynalı gardrop, hepsi ucuz pahalı demeden satıldı. Ertesi gün de erkenden kapıya bir kamyonet geldi. Geri kalan ufak tefekleri de kamyonete yüklemeğe başladılar.

19 numaralı evin karşısındaki 64 numaralı evde Tâlip Bey oturur. Tâlip Bey, daireye gitmek için evinden çıkınca, yüklenen kamyoneti gördü. Tâlip Beye karısı, gece, bir gün önce Mürşit Beyin eşyalarını sattığını söylemişti. Yalnız şaşılacak bir şey varsa, eşyalar satılırken Mürşit Beyin karısının ve kızlarının hiç üzgün görünmemeleriydi. Hepsi de gülüyorlardı. Tâlip Bey karısına:

— Ne yapsınlar, dedi, ağlayacak değillerdi ya... Kim bilir ne kadar üzülmüşlerdir ama, dosta düşmana karşı eklerini belli etmemek için güller gibi yapmışlardır.

Karısı:

— Belki de... dedi.

— Acaba Mürşit Beyin başına bir iş mi geldi?

— Kim bilir... Belki başka yere tâyin olunmuştur. Ama karısı, «Nişantaşı'na taşınıyoruz. Orada bir apartman katı tuttuk. Yeni eşyalar alıp, dayayıp döşeyeceğiz» diyor.

Tâlip Bey karısına:

— Öyleyse inanma, dedi. Zavallı Mürşit Beyin başına bir felâket geldi. Memur kısmı hiç Nişantaşında bir kat tutar da, dayayıp döşeyebilir mi? Biz bu evin kirasını zor veriyoruz. Mürşit Beyin asli maaşı da benim gibi elli lira...

Tâlip Beyle karısı gece yataklarında uyumadan önce böyle konuşmuşlardı. Kapıdan çıkar çıkmaz da kamyonete yüklenen son eşyaları görünce Tâlip Bey daha çok üzüldü. Eşyaların yüklenmesiyle uğraşan Mürşit Beyin yanına gitti. Selâm verdikten sonra:

— Demek bizim mahalleden taşınıyorsunuz Mürşit Bey, dedi.

— Evet... Taşınıyoruz.

— Taşraya mı tâyin olundunuz yoksa?..

— Yok canım. Nişantaşında bir kat tuttum. Buyurun inşallah... Yeni evimizi pek beğeneceksiniz. Beş oda, büyük bir salon. Geniş, ferah, aydınlık...

Büyük bir üzüntü duyan Tâlip Bey, sağ elini sevgiyle komşusunun omuzuna koydu, kulağına doğru eğilerek yavaşça:

— Mürşit Bey ben seni çok severim, dedi, bu kadar yıllık komşuyuz. Biliyorum, dedikodu olacak diye saklıyorsun. Haklısın ama, beni başkalarıyle bir tutma. Bir haksızlığa mı uğradın? Başına bir kaza geldiyse, belki elimizden bir şey gelir de yardımına koşarız. Hep memuruz, turhallı bir halli...

Mürşit Bey gülüyordu:

— Yahu, artık memur değilim, istifâ ettim, dedi.

— Yaa... Vah vah... Emekliliğine de şurada bir şey kalmamıştı. Vah vah. Pek üzüldüm doğrusu. Peki, şimdi ne iş yapacaksın?

— Zaten iş yapıyorum. Üç, dört aydır çalışıyorum.

— Çok iyi. Ne yapıyorsun?

— Kahvede oturuyorum.

— Anladım... Ne işi yapıyorsun?

— İş işte. Sabahtan akşama kadar kahvelerde oturuyorum.

— Peki iş?

— Allah Allah... Kahvede oturuyorum kardeşim. Keyfimden oturmuyorum ya. İş icabı...

— Yaa... Oh oh... Demek kahve işletiyorsun?

— Yok canım. Kahve mahve işlettiğim yok. Nerede bir kahve görürsem girip oturuyorum.

Tâlip Bey: «Bu adam delirmiş, çıldırmış zavallı...» diye geçirdi içinden.

Yatak denkleri, kap kacak kamyonete yükleniyordu. Mürşit Bey:

— Sen yabancı değilsin, sana anlatayım, dedi. Şimdi ben ticaret yapıyorum. Bu zamanda ticaret kahvelerde oluyor. Ticarethaneleri, yazıhaneleri bırak. Onların modası geçti. Defteri var, vergisi var, muamelesi var, bir sürü dert. Şimdi asıl ticaretin büyüğü kahvelerde. Allahıma bin şükür, memurluktaki bir maaşı, şimdi bir günde çıkarıyorum. Her gün üç yüzün, dört yüzün yolunu buluyorum. Artık bu evde ne diye oturayım? Nişantaşı'nda güzel bir kat buldum. Yeniden eşyalar alıp dayar döşerim, oooh...

Tâlip Bey:

— Ne ticareti yapıyorsun? diye sordu.

— Ne olsa... İğneden, iplikten tut vapura kadar.

Şaşkınlıktan gözlerini açan Tâlip Bey:

— Alıyor musun, satıyor musun? dedi.

— Yok canım, ne aldığımız var, ne sattığımız. Alan satan yok. Mal yok ki, ortada alasın satasın. Yalnız biz ara yerde para kazanıyoruz. O kadar...

Tâlip Bey içinden «Başına bir belâ geldi, zavallı oynatmış» diye geçirdi.

Mürşit Bey:

— Bak, ben bu işe nasıl başladım, sana anlatayım, dedi. Bir gün hanımın dikiş makinesinin iğnesi kırılmış. Aramış, taramış, hiç bir yerde makinenin iğnesini bulamamış. Bilirsin, hanım dikiş diker, üç beş kuruş alır. Üç beş kuruş dersem, benim aldığım maaşa yakın. «Aman bir makine iğnesi bul!» diye tutturdu. Her yeri aradım, yok. Sonra, Allah razı olsun birisi, filân yerdeki kahveye git. Dikiş makinesi parçası satanlar o kahvede oturur, dedi. Söylediği kahveye gittim. «Selâmünaleyküm, aleyküm selâm». Kıraatadan biri yanıma sokuldu:

— Bir şey mi aradınız? dedi.

— Evet... Dikiş makinesine iğne arıyorum, dedim.

— Kaç düzine lâzım?..

Şak diye düşüp oracıkta bayılacaktım. Ben aylardanberi bir tanecik bulamıyorum. O bana «Kaç düzine?» diye soruyor. Her zaman lâzım. Almışken bir düzine alayım, bulunsun...

— Bir düzine, dedim.

Burun kıvırdı:

— Seksen lira verin! dedi.

— Aman ne diyorsun? Bunun tanesi altmış kuruş. Düzinesi 720 kuruş yapar.

— Öyleyse oradan gidip alın!

Beni bıraktı, gitti oturdu. Seksen lira, seksen lira... Vereceksin. İki para etmez bir iğne yüzünden ayda iki, üç yüz lira dikiş parasından olacağız. Arkasından gittim:

— Affedersin birader, dedim, ben bilememişim. Buyrun seksen lirayı.

Parayı cebine yerleştirdi:

— Siz burada oturup bekleyin, ben getiririm. Malûm ya, karaborsa, arkamızda polisler, murakıplar, müfettişler dolaşıyor.

O gitti. Ben oturdum bekledim. Akşam oldu, gece oldu. Kahve kapanacak. Ne gelen var, ne giden. Seksen liranın acısı ciğerime çöktü, bir hafta o kahveye devam ettim, adam yok.

Her halde zavallı, benim yüzümden yakalandı, diye düşündüm. Uzatmıyalım, biz iğneyi alamadık. Derken bizim hanımı

bir romatizma yakaladı. Kadın sancıdan, ağrıdan ölüyor. Doktor bir reçete verdi. Ama ilâç hiç bir yerde yok. Koca İstanbul'da aramadık yer komadık. Sonra Allah razı olsun, bir hayır sahibi çıktı karşımıza, filân yerdeki kahveye gidin, orada ithal edilmeyen hangi ilâcı ararsanız, bulursunuz, dedi.

Söylediği kahveye gittim. Daha içeri girmeden biri önümü kesti:

— Bir şey mi aradınız?

Reçeteyi uzattım:

— Evet, şu ilâcı?

— Kaç kutu isterdiniz?

— İki tane olsa işimizi görür.

— Üç yüz lira verin!

Vermeyip de ne yapacaksın? Karım can derdine düşmüş. Adam, parayı cebine yerleştirdi:

— Siz burada bekleyin, ben şimdi getiririm, dedi.

Bekle bekle gelmez. Gidiş o gidiş... Kahveciye sordum:

— Biz ne bilelim beyim, o da sizin gibi gel-geç bir müşteri... dedi.

Gel zaman git zaman, pencerelerden birinin camı kırıldı. Soğukta donacağız. Cam yok. Aramadık yer bırakmadık. Yok. Yine bir hayır sahibi çıktı karşımıza. Filân yerdeki kahvede bulursunuz.

Tâlip Bey:

— Peki be birader, sen hiç akıllanmaz mısın? dedi, bu kaçıncısı?

— Yahu bu akıl meselesi değil, ihtiyaç meselesi. Biliyorum, herif parayı alıp gidecek ama, ya getirirse? Bir ümit, ne yapacaksın? Başka çare var mı? Denize düşmüşsün, yılana sarılacaksın.

— Sen de beraber g...

— Razı olmuyorlar. Bu iş, karaborsa işi. Adam sana nasıl güvensin. Ya sen sivil polissen, murakıpsan?

— Peki, malı getirince parayı ver.

— Mal kendisinde yok ki... O da gidip başkasından, gizli bir yerden alacak. Alt tarafı kazanacağı beş, on lira bir şey. Beş, on lira için adam yakalanmayı, hapsi göze alıyor. Hayat zor birader. Senin anlıyacağın, cam için verdiğim para da gitti. Bir gün bizim radyo bozuldu, bilmem hangi lâmbası yanmış. Piyasada lâmba yok. Bu sefer kimseye danışmadan kendiliğimden bir kahveye gittim. Birisi yanıma sokuldu. O bana sormadan ben ona sordum:

— Bir şey mi aradınız?

— Aman, dedi, eroin arıyorum, var mı?

— Kaç kilo lâzım? diye sordum.

Adam şaşırdı. Ellerimi öpüyor.

— On gram yeter.

— İki bin lira.

Parayı verdi.

— Sen burada otur, bekle. Ben getiririm, dedim. Yürüdüm. Artık ticaretin ilmini aldım Tâlip Bey. Her gün öğleye doğru evden çıkıp, bir kahveye giriyorum. Beş on dakika geçince birisi geliyor:

— Kahve arıyorum, diyor.

— Kaç yüz kilo lâzım? diyorum.

— Bir kilo yeter.

— Yüz lira...

Ertesi gün başka kahveye. Kimisi çivi istiyor, kimisi boya. Dün biri benden iki otomobil lâstiği istedi. İki bin sekiz yüz lira istedim.

Tâlip Bey sordu:

— Peki, bir yerde seni görürlerse...

— Görsünler. Dikiş iğnesi alacağım diye benden para alan adamı geçende gördüm. Yakasına yapıştım. «Nerede iğneler?» dedim. «Arıyorum Beyim, bu zamanda kolay kolay iğne bulunur mu? Altı aydır senin iğnelerin arkasındayım» dedi.

— Polise teslim etseydin...

— Yooo... Bu iş garanti. Hiç bir tehlikesi yok. Polise nasıl verirsin, ne diye şikâyet edeceksin? Ben karaborsadan şu malı alacaktım, diyemezsin ya...

Kamyonete eşyalar yükletilmişti. Karısı, Mürşit Beyi çağırdı. Ona:

— Geliyorum! diye bağırdıktan sonra, Tâlip Beye:

— Ticaret, tatlı iş kardeşim, dedi. Parayı veren malı alamıyacağını biliyor. parayı alan da malı veremiyeceğini biliyor. Ama ne var ki, bir ümit işte... Hani, belki yok mu? Belki bulur da bir yerden getirir.

Tâlip Bey:

— Aman bize saç lâzım, dam akıyor. Bulabilir misin? dedi:

Mürşit Bey:

— Kaç ton lâzım? diye sordu.

— Yok canım, iki oluklu saç olsa işimizi görür.

— Yüz elli lira.

— Çok değil mi?

— Ben de başkasından alacağım. Bana kalsa kalsa iki buçuk lira kalır.

Tâlip Bey 150 lirayı verdi. Mürşit Bey ona:

— Sen istersen burada bekle, istersen dairede bekle, dedi. Ben kamyonetteki eşyaları yeni eve taşıyayım, saçları getiririm. Haydi Allahaısmarladık.

— Güle güle Mürşit Bey.

Aziz Nesin

— Yazı geldi, çık bakalım beş papeli!..

⁂

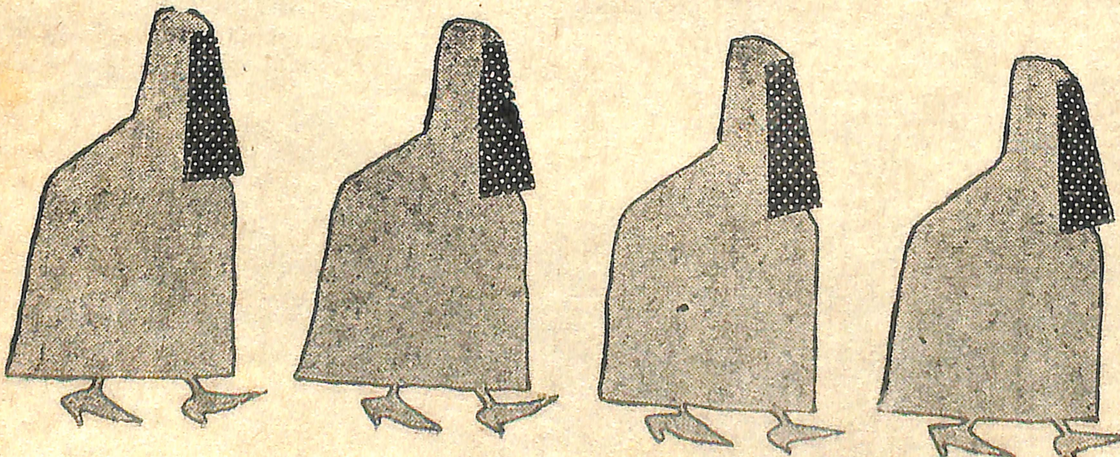
Kim ister?

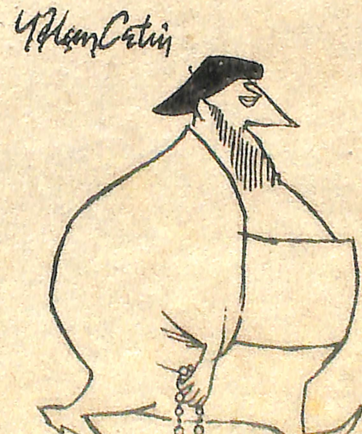
Uzun, çok uzun bir aşk hayatı yaşadılar. Arkadaşlıkları yıllarca sürdü. Nihayet altmışını buldular. Bir gün, yine birlikte dolaşırlarken, erkek söze başladı:

— Eh, bunca yıl geçti. Dünyayı anladık... Artık evlensek...

Kadın içini çekti:

— Doğru.. Ama bu yaştan sonra, bizi kim ister?

opklamındbcğrtuizösjdnfghçakmemrnbfkgçhutyr

İSTİMLÂK RAPORU

iabanalıtegerkditiybfşkölsmınakuyer

★ **ADNAN VELİ** ★

İSTANBUL Belediyesi Kalkınma ve İstimlâk İşlerini Tertipleme ve Düzenleme Komitesi adiyle ve bir ihtısas organı sıfatiyle çalışmıya başlıyan komisyonumuz, bundan böyle istimlâk edilecek sahaları, istimlâk sebepleriyle beraber mütalâa etmeyi ve durumu, gerekçesiyle birlikte reislik makamına arzeylemeyi kendisi için en şerefli vazife saymıştır.

Büyük bir hızla kalkınmakta olan güzel şehrimiz, bütün dünyaca kabul edilen tarihî önemi bakımından, yirminci yüzyılda da, üstün bir medeniyet seviyesine ulaştırılmıya lâyıktır. Bu itibarla komisyonumuz, İstanbulu adım adım dolaşarak incelemiş ve bazı yeni istimlâkler yapılması kararına varırken, aşağıda gösterilen gerekçelere dayanmıştır:

1 — Turistik önemi dolayısiyle komisyonumuz, tetkiklerine ilkin Boğaziçi'nden başlamış ve Anadolukavağı ile Rumelikavağını hassasiyetle incelemiştir. Kavaklara gidildiği zaman, halkın büyük bir meydanda toplandığı ve bir ağaca makaralı ip taktığı, ipin ucuna da bir balık bağladığı görülmüştür. Bu hareketin sebebi soruldukta, seyircilerden biri lâfa karışarak demiştir ki:

«— Ortalıkta büyük bir darlık hüküm sürüyor. Halk, ihtiyaç maddelerini bulamıyor. Bu sıkıntının ne zaman sona ereceğini ve ferahlık başlıyacağını, ispritizma suretiyle Yûşa Dede'ye sorduk. "Balık kavağa çıkınca, her şey yoluna girer" dedi. Biz de şimdi balığı kavağa çıkartıyoruz.»

Kavaklarda oturan yurttaşların bu hava içinde bulunmaları dolayısiyle, böyle kavakların bize lüzumu yoktur. Bu bakımdan, gerek Anadolu ve gerekse Rumelikavağının bütün mahalleleriyle birlikte istimlâkine komisyonumuzca karar verilmiştir.

2 — Kavaklardan Kanlıca'ya geçen komisyonumuz, bu semtin de adı üstünde önemle durmuştur. Kanlıca, meşrutiyetin kanlı düşüncelerini hatırlatan bir sembol halinde görünmektedir. Bu memleketteki demokratik düzenin selâmeti bakımından, Kanlıca'nın da istimlâkine karar verilmiştir.

3 — Beylerbeyi'ne gelen komisyonumuz bu semti son derece uysal bulmuştur. Beylerin beyine karşı bizim de saygımız hudutsuz olduğu için, Beylerbeyi'nin yıktırılmamasına karar verilmiştir.

4 — Oradan Kuruçeşme'ye geçen komisyonumuz çevresini incelerken, oldukça önemli bir müşahedede bulunmuştur. Bazı vatandaşlar kinayeli bir takım lâflar ederek, döviz tahsislerinden söz açmak istemişlerdir. Döviz tahsisleriyle Kuruçeşme arasındaki münasebeti derhal farkeden komisyonumuz, Kuruçeşme'nin de istimlâkine ve baştan başa yıktırılmasına karar vermiştir.

5 — Bebek'te incelemeler yapan komisyonumuz memleketin nüfus siyaseti bakımından Bebeği çok lüzumlu görmüş, buranın istimlâkinden vazgeçilmiştir.

6 — Bebek sahilinin karşısına rastlayan Kandilli'ye gelince.. Buralarda oturan yurttaşlar, artık Kandilli adını bırakarak, daha ziyade «ölüsü kandilli» tâbirine rağbet etmiye başlamışlardır. Bir gün, herhangi bir kimse çıkar da, bu lâftan alınır düşüncesiyle, Kandilli'nin de yıktırılmasına karar verilmiştir.

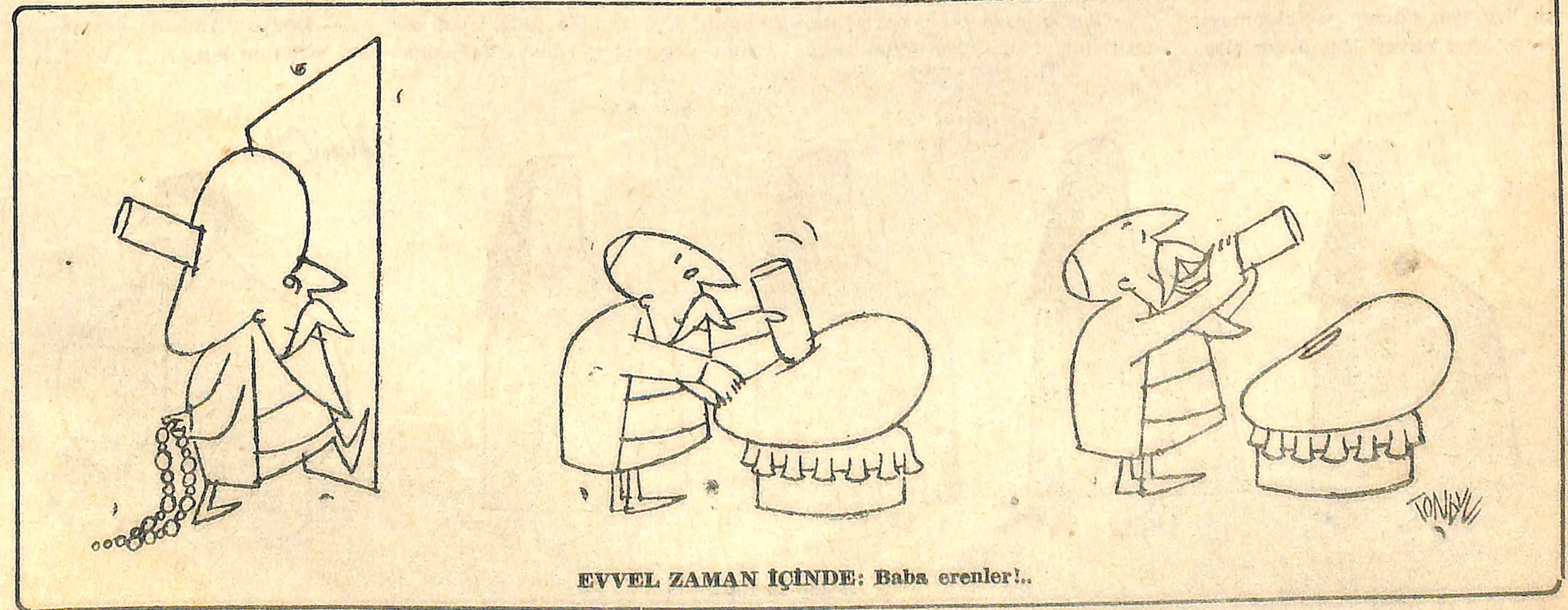
7 — Kadıköy tarafına geçen komisyonumuz Altıyol ağzında birdenbire dehşetle irkilmiştir. Altıyol ile Halk Partisinin Altı oku arasındaki korkunç yakınlık dolayısiyle hiç bir mesuliyeti kabul edemiyen komisyonumuz, Altıyol'un da yıktırılmasına karar vermiştir.

8 — Altıyol'dan sonra Altûnizade'ye giden komisyonumuz, partiye candan bağlı yurttaşlarımız tarafından hararetle karşılanmıştır. Geçim durumları incelenen yurttaşların çoğu, büyük bir bolluk ve servet içinde yaşadıklarını ifade etmişlerdir. Partimizin zenginlerine ve para babalarına umumiyetle Altûnizade adı verildiği için, bu semtin de, bütün hususiyetleriyle muhafaza edilmesine karar verilmiştir.

9 — Oradan, Şaşkınbakkal'a geçen komisyonumuz, durumu, mahallinde incelemiştir. Bugünkü zamanda bütün bakkalların ne derece açıkgöz olduğunu herkes bilmektedir. Bu yüzden oradaki bakkalın şaşkın olması, ancak piyasa dalaverelerini öğrenememiş bulunmasından ileri geleceğine göre, böyle şaşkın bakkallara müsamaha edilmemesine ve Şaş-

— Ben size, bu hocanın nefesi kuvvetlidir, işimize yarar, dememiş miydim?..

EVVEL ZAMAN İÇİNDE: Baba erenler!..

— Bir vesika resmi istiyorum!..

kırıbakkal'ın da yıktırılmasına karar verilmiştir.

9 — Heybeliada'ya geçerek orada bir müddet kalan komisyonumuz, buranın havasını pek lâtif bulmuştur. Heybesini dolduranın Heybeli'ye gelip yerleştiği bilindiği için, bu şirin adanın istimlâk edilecek bir tarafı görülmemiştir.

11 — Komisyonumuz Heybeli'den bir motora binerek İstanbula inmiştir. Şehrin denizden görünüşündeki önemi dolayısiyle, Ahırkapı semti incelenmiştir. Pek yakın bir gelecekte, muhalefet mensuplarını iskân edebilmek için, Ahırkapı'ya mutlaka lüzum hâsıl olacaktır. Demokratik gelişmemizi köstekliyenlere dahi şefkat kucağımızı açıp, onları birer mesken sahibi kılabilmek için, Ahırkapı'nın restore edilmesi, lüzumlu görülmüştür.

12 — İstanbul cihetinde tetkikler yapan komisyonumuz, Aksaray'la Yedikule arasını önemle ele almıştır. Et ve Balık Kurumu'nun gece gündüz sürüp gelen faaliyetine rağmen, bu mıntakaya Etyemez adının verilmesi, vicdanları titreten bir iftiradır. Bu iftiranın bütün şehre yayılması ihtimali karşısında, Etyemez'in de yıktırılmasına karar verilmiştir.

13 — Azapkapı'ya gelindiği vakit, bir şoförün kaldırım kenarında lâstiğini tamir etmiye çalıştığı görülmüş, «Arkadaş!.. Nereden gelip nereye gidiyorsun?» diye sorulduğunda, öfkeli şoför «Azapkapı'dan çıktım. Azapkapı'ya geldim» şeklinde cevap vermiştir. O vakit üye arkadaşlardan birisi, azap kapısı sözünün, vilâyet tevzi bürosu mânasına geldiğini farketmiş ve neticede Azapkapı'nın da yıktırılmasına karar verilmiştir.

14 — Oradan Dolapdere'ye geçen komisyonumuz, bu havaliden hiç hoşnut kalmamıştır. «Bugünkü zamanda dolabını çeviren, dere gibi kazanır» sözünün zihinlere yerleşmesini uygun bulmıyan heyetimiz, Dolapdere'nin de yıktırılmasına karar vermiştir.

15 — Daha sonra Kurtuluş'ta tetkikler yapan komisyonumuz, yurttaşların, birbirinin kulağına «Kurtulu, kurtuluş» diye fısıldadığını tesbit etmiştir. Bu kimselerin, kurtuluş sözünden, gelecek seçimleri kasdettikleri neticesine varıldığı için, Kurtuluş'un da yıktırılması kararlaştırılmıştır.

16 — Beşiktaş'ın üstündeki Akaretler mahallesi, önemle ele alınmıştır. Akaretler olmasa, bir çoklarımız zor duruma düşeceğimiz için, anayasa teminatı altında bulunan Akaretlere el uzatanın elini kırmıya komisyonumuzca karar verilmiştir.

17 — Taksim'e gelince.. Kıbrıs dâvasındaki ana politikamızın sembolü olan taksimden vazgeçmemiz mümkün görülmediği için, Taksim'in, olduğu gibi bırakılmasına karar verilmiştir.

18 — Muhalefet mensuplarının, gelecek yıllarda seçimi kazanır kazanmaz, partimiz mensuplarını ayaza çıkaracaklarını ve hepsini birden Ayazpaşa'da ikamete memur edeceklerini anlıyan komisyonumuz, Ayazpaşa'nın da yıktırılmasına karar vermiştir.

19 — Memleketimizin huzur içinde bulunmasına tahammül edemiyen muhalefet, halkımızı mütemadiyen iktidar aleyhine teşvik etmektedir. Bu teşvik faaliyeti, daha ziyade Teşvikiye'de kesafet peyda ettiği için, Teşvikiye'nin de yıktırılmasına karar verilmiştir.

20 — Hürriyetin bol bol bulunduğu memleketimizde, ayrıca bir de Hürriyet Tepesi'nin bulunmasına ihtiyaç yoktur. Bu bakımdan hürriyetin tepesini ezip dümdüz etmek, komisyonumuzca, son derece lüzumlu görülmüştür.

Yukarıda belirtilen hususların tatbikatına geçilmek suretiyle, güzel şehrimiz hem turistik değerini arttıracak, hem de trafik bakımından rahat bir nefes alacaktır. Bu itibarla, gereğinin yapılmasına karar verilmesini, derin saygılarımızla arzederiz.

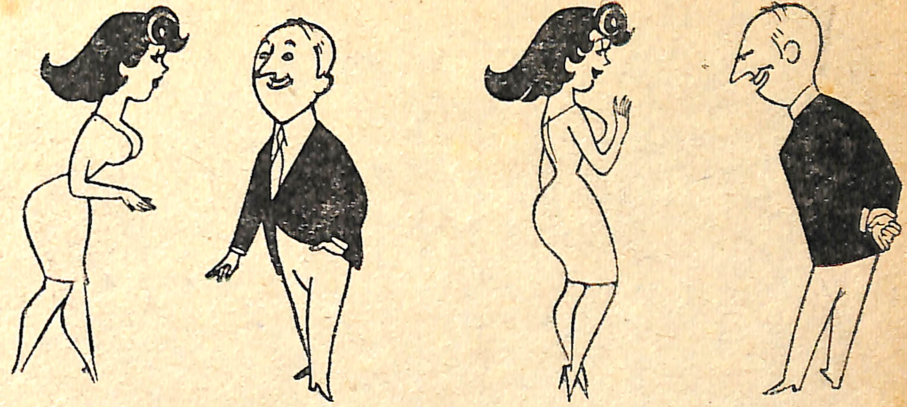
Adnan Veli

Yeni bir soğuk dalgası geliyor.. (Gazeteler)

Ev sahibi — Bodrum katıdır ama, manzarası güzeldir beyim!..

— Basına çok faydam dokunuyor doğrusu...
Erkek — Makale mi yazıyorsunuz?
— Hayır!..

— Roman,
— Hayır...

Burnundan!

Yalan yere şahitlik ediyordu. Reis:

— Bu meselede bildiklerinizi olduğu gibi söyliyeceğinize yemin eder misini? diye yemin teklif edince şahit, hımhım bir sesle:

— Elbette ederim reis bey, dedi, bu ağızdan daha yalan yere yemin çıkmamıştır...

Karşı tarafın, tanığı eskidenberi bilen avukatı Ekrem Onur, hemen söz alarak onu tasdik etti:

— Doğrudur efendim. Zaten onun için burnundan konuşuyor, görüyorsunuz...

Karısının ruhu!

İspritizma seansının en heyecanlı anı idi; medyum orta yaşlı bir adama dönerek:

— Bay Nami, dedi. İşte karınızın ruhu geldi, konuşun!

Fakat adam oralı bile olmadı. Medyum tekrarladı:

— Size söylüyorum, duymuyor musunuz. Karınız geldi, konuşun!

Adam sükûnetini bozmadan:

— Telâş etmeyin canım, dedi, gelen hakikaten karım ise zaten bana fırsat vermez, hep kendi konuşur.

Benzetiş!

Ahmet, arkadaşı Nuri'ye rastlamıştı. Elini hızla Nurinin omuzuna vurup:

— Biliyor musun, dedi, ne zaman seni görsem derhal şu bizim Suavi'yi hatırlarım.

— İyi ama benim Suavi'ye en ufak benzer bir tarafım yok ki...

— Doğru, doğru ama ikinizin de bana ellişer lira borcunuz var...

Deliller

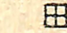
Hilton'un Cuma çaylarından birinde Zerrin Bölükbaşı:

— Demek Neclâ boşanmış? diye arkadaşına sordu; sebep?

— Çünkü komşularının yeni doğan çocuğu Neclânın kocasına benziyormuş...

— Aşkolsun doğrusu... Ne görüş!..

— Tabii şekerim... Nitekim ayrıldıktan sonra, kocası itiraf etmiş!

Zehirli!

Adam eczaneye girdi. Kuvvetli zehirlerle yapılan bir ilâç istedi. Eczacının gözleri yerinden uğradı:

— Siz çıldırdınız mı? dedi, böyle ilâç reçetesiz verilemez. Hem reçeteniz bile olsa bu ilâcı vermeğe tereddüt ederim. Galiba canınıza kıyacaksınız!

Müşteri gayet sâkin:

— Hayır, diye cevap verdi, canıma kıymıyacağım ama, kaynanama içireceğim...

Bunun üzerine eczacının yüzü güldü:

— O halde reçetesiz de veririm.

Sır!

Amatör şairdi. Bir gün, şiirlerini Behçet Kemal'e okudu:

— Nasıl buluyorsunuz? diye do sordu.

Lâkin Behçet Kemal sesini çıkarmadan, yine kendi atıldı:

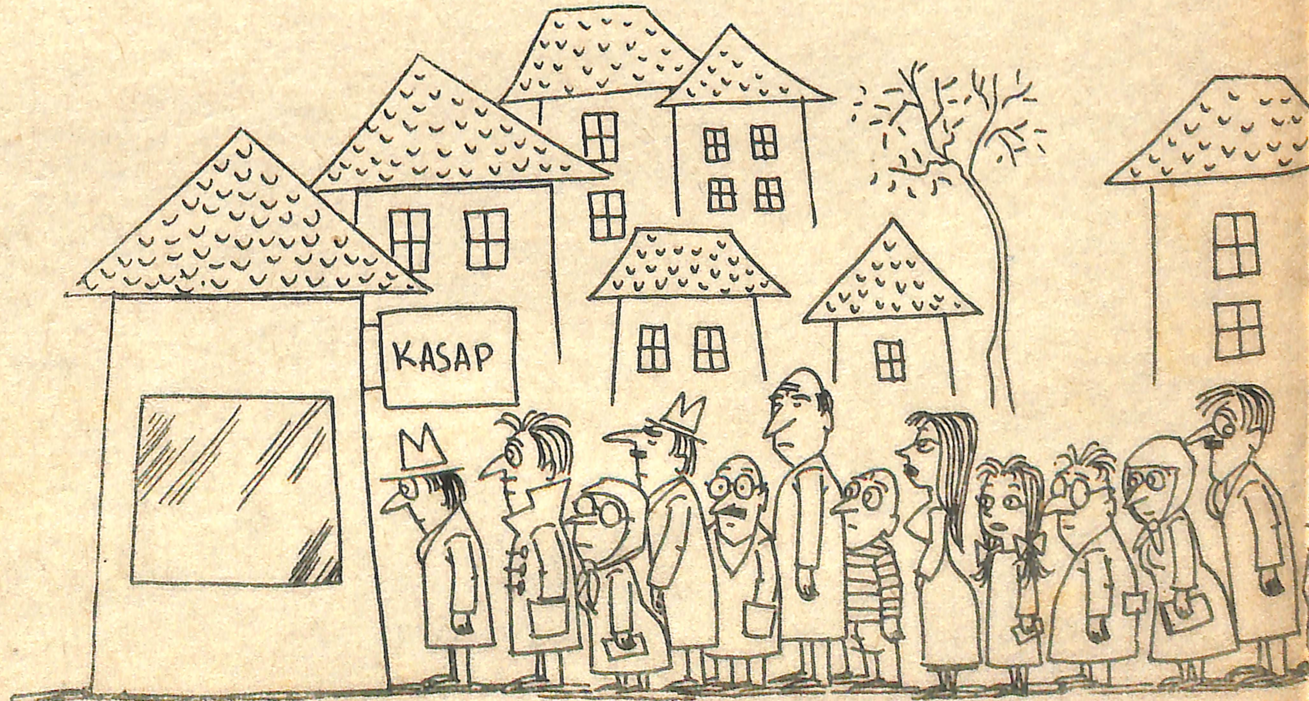
— Yeditepe dergisinde yayınlıyorlar...

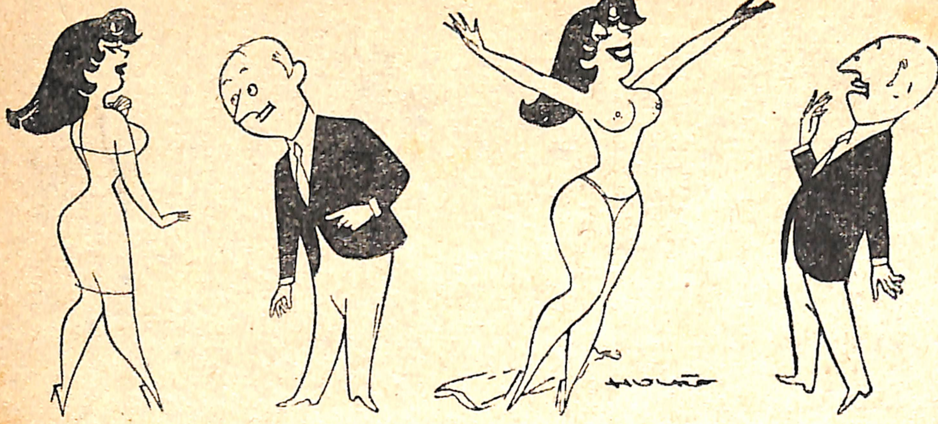
O zaman, Çağlar, dayanamadı:

— Öyle mi? dedi, aman kimseye söylemeyin!

GÜNÜN

ALKOL: İçinde sırlardan g
diği bir mayi.
İŞ ADAMI: Bütün gün işin
işlerinden bahseden kimse.
VİCDAN: Fena bir şey y
nız lâzım geldiğini söyleyen ses.
DİPLOMAT: Kürk manton
terdiğine karısını inadırabilen k
EGOİST: Kendiniz hakkınd
sizden önce davranıp kendisi için
TECRÜBE: Hatalara verile
DÂHİ: Ekmek parasını ka
den gelen adam.
KOMŞU: İşlerinizi sizden ç

...hikâye, sosyete dedikodusu mu?.

— Peki nasıl?
— İşte böyle!..

Gazeteler sosyete dedikodularını kaldırdı!...

—. Ah yarabbi, şimdi ben bu güzel şapkayı herkese nasıl duyuracağım?

Yaman köpek!

Fethi Ul, Avni İnsel'e köpeğini methediyordu:

— Aman kardeşim böyle zeki ve hassas bir köpeğe hayatımda rastlamadım. O kadar da sadık ki. Evin yanına bir dilenci veya serseri sokulsa, bize derhal haber veriyor.

— Yaa! Ne yapıyor? Havlıyor mu?

— Yok canım! Derhal gidip kanapenin altına gizleniyor.

... LÜGATİ

...ayri her şeyin kolayca saklanabil-

...de maçlardan, bütün gece evinde

...ktan sonra size onu yapmama-

...n kendisini şişman ve çirkin gös-
...ca.

...a söylemeği tasarladığınız şeyleri
... söyleyen kimse.
...n isim.

...zanabilmekten gayri her şey elin-

...ok daha iyi bilen kimse.

Candan tebrikler...

İki ahbap karşılaştılar. Birbirlerinin boyunlarına sarıldılar:

— Vay, dedi biri, şükür görüştüğümüze... İşittim, evleniyormuşsun... Candan tebrik ederim.

Öteki, kekeledi:

— Evet birader... Öyle bir lâf çıktıydı ama, sonra o iş kaldı. Vazgeçtik...

Beriki yine atıldı

— ¡Ya? Zararı yok birader, ben yine candan tebrik ederim, çok memnun oldum vallahi!..

⊞

Sözün gelişi!

Fena bir kaza geçirmişti. Acele hastaneye yatırdılar. Operatör, hemen o gece, ameliyatla adamcağızın iki bacağını birden kesti. Bir kaç gün sonra, mecalsiz hasta, doktora soruyordu:

— Affedersiniz doktor, daha ne kadar kalacağım hastanede?

Doktor, ağız alışkanlığı ile cevap verdi:

— Tavsiyelerimi harfi harfine dinlerseniz, iki aya kalmaz, ayağa kalkarsınız!..

Dilenci!

Kapı çalındı. Dilenciydi:

— Allah rızası için bir dilim ekmek... diyordu.

Ev sahibi kadın:

— Vah vah, diye dövündü, bir bütün ekmeğimiz var sade!

— Zararı yok bayan... Kalanı geri veririm!

O zaman dilenci atıldı:

Karikatür!

Ressam Ercüment Kalmık'la karikatürist Altan, güzel gözlü Jale'nin kokteylindeydiler. Ercüment hemen:

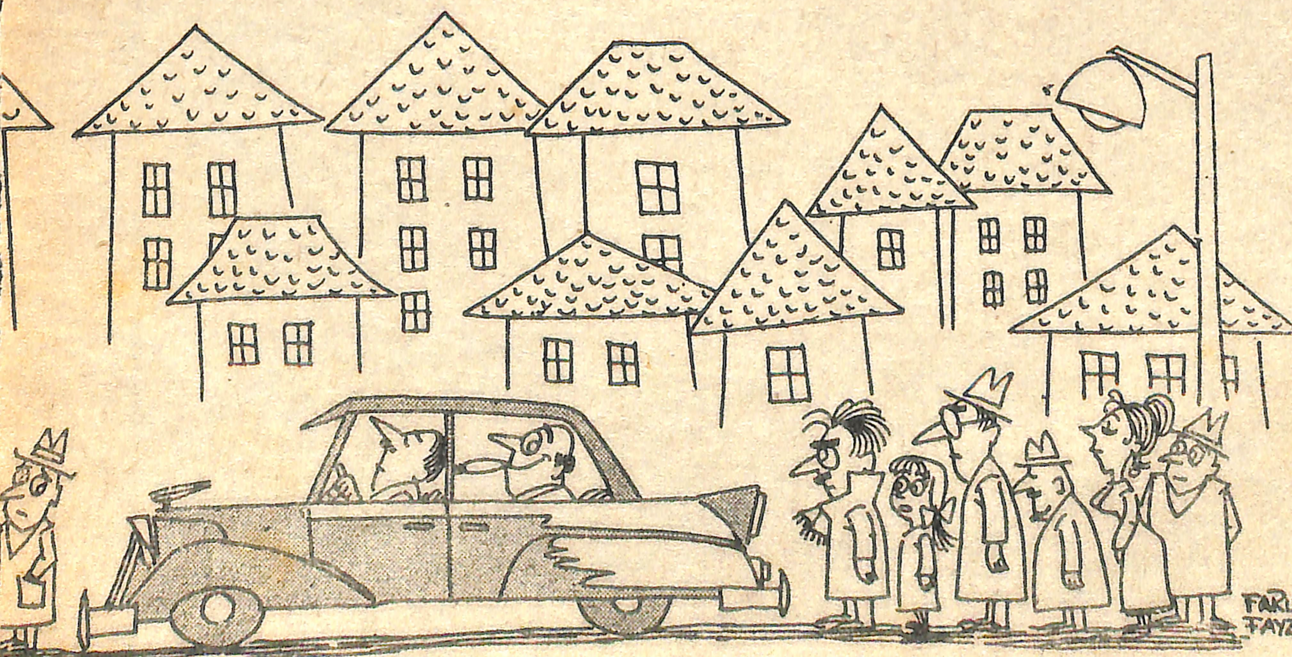
— Sizin bir portrenizi yapmak isterim, hanımefendiciğim... dedi.

Ercümendi ötedenberi takdir eden hayli yaşlı bir hanım:

— Ya ben? diye atıldı, ben de resmimin yapılmasını çok isterim.

O zaman Ercüment, karikatürist Altan'ı gösterdi:

— Sizinkini de arkadaştan rica edelim, efendim!..

Boşanma sebebi!

Kocasından ayrılmak için mahkemeye müracaat eden bir kadın, şu sebebi ileri sürüyordu:

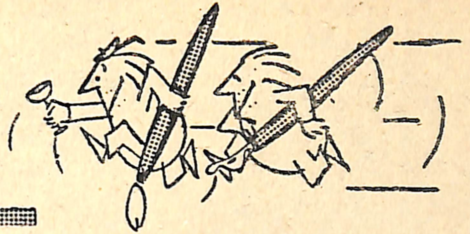
— Beş senedir evliyiz, hâkim bey... Bu müddet zarfında kocam, benimle sadece üç defa konuştu. Buna tahammül edilir mi?..

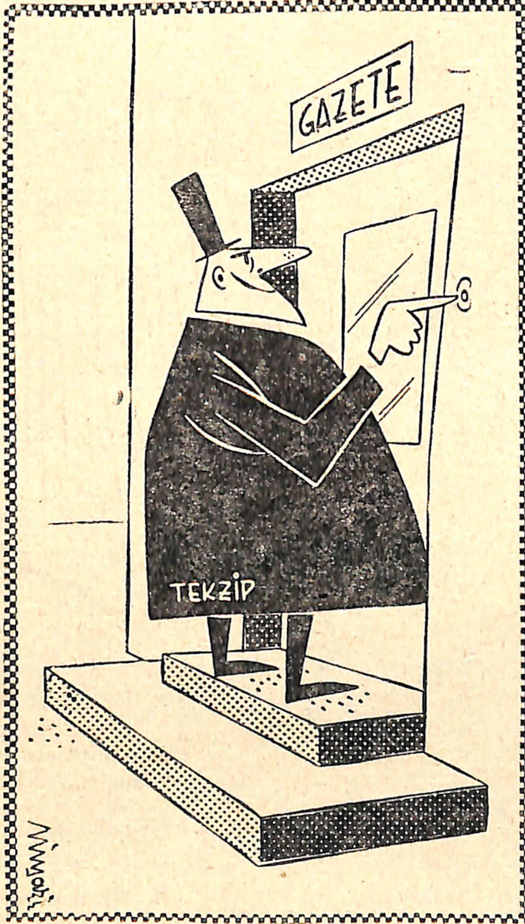
Ve uzun uzun kocasının sükûtundan şikâyet ettikten sonra, sözlerini şöyle bitirdi:

— Boşanma talebimin kabulünü ve üç çocuğuma nafaka bağlanmasına karar vermenizi dilerim.

kokteyl

Davetsiz misafir!..

LDF aramızda

Normal!..

Profesör Sıddık Sami Onar, evvelisi günkü dersinde «Üniversite, politikaya ışık tutar» demişti.

Tutar... Tutar ama, bizimki gibi bir şehirde zırt zırt cereyan kesilirse, üniversite bu işe ne yapsın?..

ADNAN VELİ

Dua

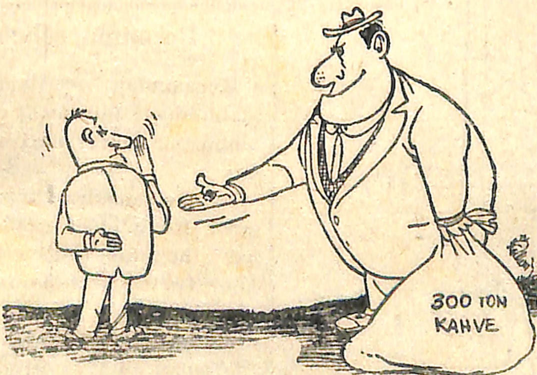
Meşhur Eşref bir aralık himayesiz kalıp, beş on kuruş mukabilinde şunun bunun ölmüşleri için duaya başlamış.

Bunu duyan şeyhülislâm, Eşref'e çıkışmış:

— Ayıp değil mi? Beş kuruşa dua olur mu?

Eşref cevap vermiş:

— Aman efendim, siz bu duaları bir işitseniz on para bile vermezsiniz!

Meşhur 300 ton kahve Ramazanda dağıtılacakmış

— Teşekkür ederim... Oruçluyum!..

Hadiseler Arasında FELEK

Yumurta...

Yumurta tabiatın en şaşılacak eserlerindendir. Hattâ bir şaheserdir. Folluktan çıkıp Kristof Kolompla tanışması az hüner midir?

Ya anasını inkâr edip makinede civciv olması, bu söbü yuvarlaktaki istiklâl aşkını ne kadar iyi gösterir...

Çıktığı yeri unutup, terbiyeye karışır, kaloriye karışır, kuvvet gıdalarına, salçalara, ilâçlara, seromlara, aşılara, dinî işlere karışır, ve işin garibi, muvaffak da olur!

Gelgelelim insanlık bu mükemmel ve mütevazı mahlûkun sırrını «Tavuk mu yumurtadan çıkmıştır, yumurta mı tavuktan?» problemini keşfedememiştir. O sadece kahvaltıda rafadan; salatada hazırlop; Ramazanda kıymalı, pey nirli, pastırmalı mıhlama; tatlıda, tuzluda, terbiyede, kızartmada lezzet unsuru olarak evimize girer, çıkar... Ama hüviyetini bir türlü meydana koymaz.

Marifetli adamı anlatırken, «Yumurtaya kulp takar» dediklerini işitmişimdir. Hakka ki doğrudur; lâkin şimdi bu hünerde kimse kalmamıştır.

Yumurtanın sağlamı, tazesi, cana can katar, çürüğü zehirdir. Hakaret için bazı kimselerin yüzüne ve başına fırlatılır, bir acayip nesnedir ki, tazesi de, çürüğü de işe yarar....

Yumurta tokuşmak bir masum kumardır; kırılan kaybeder.

Yumurtanın envaı ve boyları vardır: Kuş yumurtası, güvercin yumurtası, tavuk yumurtası, ördek yumurtası, kaz yumurtası, hindi yumurtası, martı yumurtası, koç yumurtası; buzhane yumurtası, paskalya yumurtası, balık yumurtası....

Bazı yabani kuşlar senede bir tek yumurta yumurtlarlar. Güvercin senede iki yumurta verir, martı dört. Tavuk ve ördek 350 hattâ daha ziyade yumurtlıyabilir.

Su mahlûkatına gelince; istridye 60 milyon yumurta yumurtlar (her halde hesap makinesiyle saymış olacaklar!), mersin balığı 7 milyon yumurtlar.

Bu arada insan ne kadar ve ne yumurtlar, henüz hesap edilmemiştir.

Bu yumurta böyle bir acibedir.

*

Bir test!

Zekâyı ölçmek için şu suali sormuşlar:

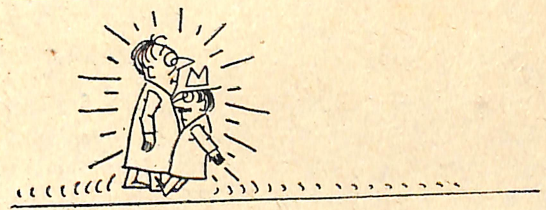
— Politikacı ile müezzin arasında ne fark var?

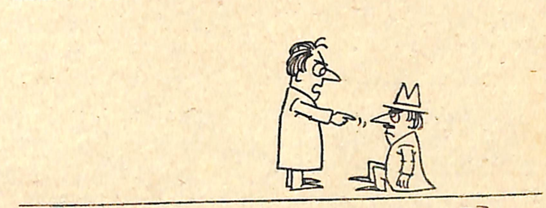
En muvaffak cevap şu olmuş:

— İkisi de döne döne yükselir; fakat müezzin gene döne döne iner, politikacı birdenbire düpedüz düşer!

B. FELEK
«Cumhuriyet»

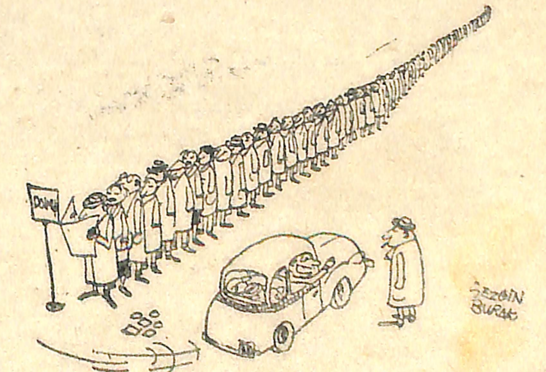

Bazı lokantalarda at eti satıyorlarmış!..

— Haydi... Kuyruğun sonuna bir...

Körün Yuttuğu DOLMA

— Eski arkadaşlarımı görmek istemiyorum. Onlardan kaçıyorum. Ne zaman onlarla karşılaşıp da konuşmak zorunda kalsam, sözleri tokmak gibi beynime iniyor.

Bunları söyleyen bir arkadaşımdı.

— Neden? diye sordum.

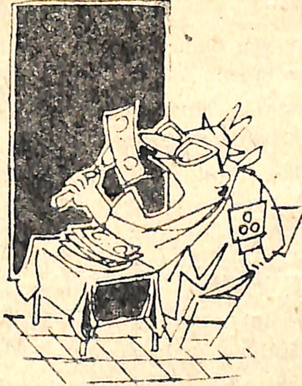
— İşte öyle, dedi, eski arkadaşlarımın hepsi de zengin oldu. Hususî arabası, apartmanı olmıyanı yok. Beni tramvaydan inerken, yaya giderken görünce «Araban tamirde mi?» diye soruyorlar. «Arabam yok» diyorum, inanmıyorlar. «Nerede ev yaptırdın?» diye soruyorlar. «Kirada oturuyorum» deyince inanmıyorlar. «Kaç bin liran var?» diyorlar. «Yok!» diyorum. «Hadi hadi, yine ne olmasa yüz bin vardır» diyorlar. «Yok!» diyorum. «Bizden saklama, elli bin olsun vardır» diyorlar. «Vallâhi yok!». «On bin de yok mu?». «Yok!..» «Beş bin?..» «Kör olayım yok...» «Bin?.. «Vallâhi yok!...»

Bunları söyleyen arkadaşım:

— Bana inanmıyorlar, dedi, öyle canım sıkılıyor ki... Yok işte. Günü gününe zor geçiniyoruz. Ne diyorlar bana biliyor musun? «Sen bizim en akıllımız, en çalışkanımızdın. Biz bu kadar zengin olduğumuza göre senin kimbilir ne kadar paran vardır. Bizden saklıyorsun...» İşte bu sözlere büsbütün tutuluyorum.

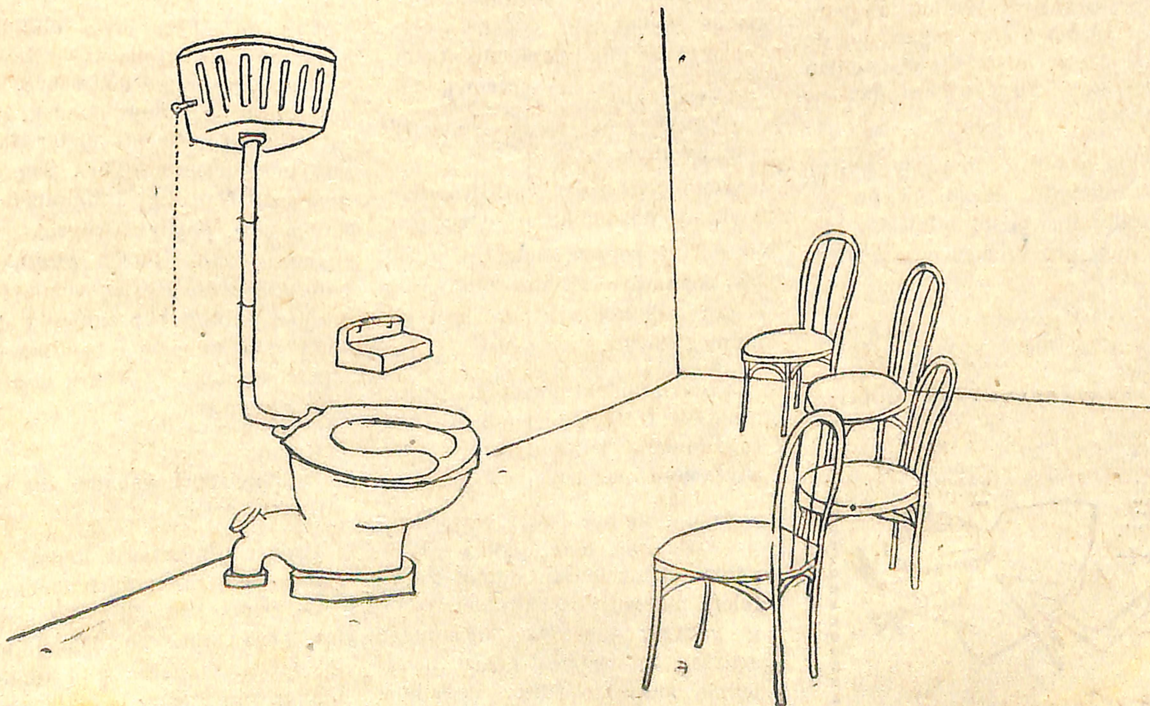
Arkadaşımı bir parça olsun teselli için şu hikâyeyi anlattım:

— Bir adam, iki gözü kör birisiyle dolma yiyormuş. Kör, dolmaları ikişer ikişer yutmaya başlamış. Dolma bitince de karşısındaki adamın suratına iki tokat patlatmış. Adam köre «Niye vurdun?» diye sormuş. Kör de «Elbet vururum. Dolmaları neden üçer üçer yuttun?» demiş. Adam «Yok arkadaş, üçer üçer değil, birer birer yedim» demiş. O zaman kör şu cevabı vermiş: «Ulan, sen kime yutturuyorsun? Ben bu kör gözümle ikişer dolma yuttum. Sen açık göz, kim bilir kaçar dolma yutmuşsundur!..» Evet, işte böyle... Biz aptallığımızla bu kadar yutuyoruz, sen o aklınla kim bilir ne kadar yutuyorsun, demek istiyorlar...

— Haydi, sıcak sıcak, dumanı çıkıyor!..

YAZISIZ!..

Bu karikatür, Fransız karikatüristlerinden Siné'nin eseridir. Siné, henüz 28 yaşındadır. Beş, altı yıl ... görülüyordu. Şimdi, karikatür yapıyor ve boş vakitlerinde Japon güreşine

Kuvvet!

Yılmaz, fiziki kuvvetine ait hikâyeler anlatır ve etrafındakileri hayran bırakmak isterdi. Bir akşam onun bu palavrasından bıkan bir arkadaşı:

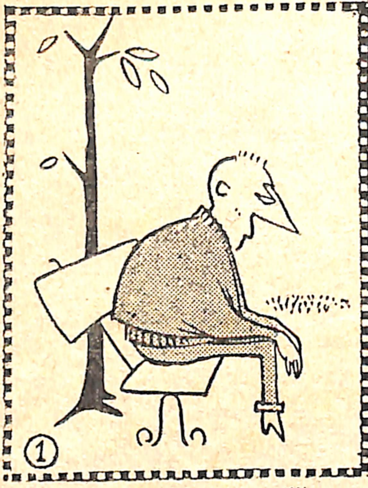
— Gelin sizinle bahse tutuşalım, dedi, benim, el arabası ile buradan bahçe kapısına kadar taşıyacağım şeyi siz tekrar araba ile oradan buraya getiremezsiniz.

Yılmaz, arkadaşını istihfafla yukarıdan aşağı süzdü. Bu, ufak tefek, zayıf, kendinin yarısı kadar bir adamcağızdı. Onun taşıyabileceği şeyi kendisinin geri getirmemesine imkân yoktu.

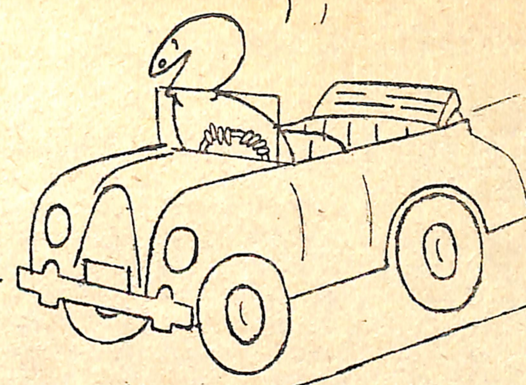
— Peki, dedi.

Derhal ortaya bir el arabası geldi. Küçük adam ceketini çıkardı, kollarını sıvadı, arabayı işaretle:

— Haydi Yılmaz Bey, dedi, binin bakalım!

YAZISIZ!..

TÜRK Soğanı

İNSAN bazan göz göre göre gazetedeki bir yazıyı yanlış okur. Dikkatsizlikten olacak.

Pazar günü, aynanın karşısında bigudilerini saçından çıkaran kadın da, gazetede, duvarda, afişte, tabelâda gördüğü yazıları okumaktan çok, yakıştıran, uyduran bir tipti. Bir gün elinde gazete okurken:

— Hasan Pınar ölmüş! diye bağırdı.

Kocası gazeteye baktı:

— Ayol «öldü» değil, «ödülü»... dedi.

Kadın «Hasan Pınar ödülü» nü «Hasan Pınar öldü» diye okumuştu. Hemen hemen, baktığı her yazıyı okumaz, kendine göre bir şey uydururdu.

Saçındaki bigudileri çözdü. Tuvaletin aynasında saçlarını taradı. Koltuğa oturup eline bir gazete aldı. Kocasına:

— Türk soğanı nedir? diye sordu.

Kocası şaşırdı. Yataktan yeni kalkmışlardı. Ne soğan, ne de Türk lâfı geçmişti. Şimdi damdan düşer gibi, Türk soğanı da ne demek?

Ama erkek de, her şeyi bilirim iddiasındaydı. Kendisine bir şey soruldu mu, bilsin bilmesin, biliyormuş gibi konuşurdu. Karısına:

— Türk soğanı mı? dedi.

— Evet Türk soğanı...

— Ay sen daha Türk soğanını bilmiyor musun?

— Soğanın Türkü, Fransızı, Amerikanı olur muymuş?..

— Olur tabii... Her milletin kendine mahsus bir şeyi vardır. Meselâ Amerikan bezi... Bezin Amerikanı nasıl oluyor?.. İngiliz anahtarı. Gördün mü? Demek anahtarın bile İngilizi, Fransızı oluyor. İtalyan makarnası... Türk soğanı da yalnız bize mahsus bir soğandır.

Erkeğin «Türk soğanı» diye ayrıca bildiği bir soğan çeşidi yoktu. Ama huyu böyleydi, atardı.

Kadın:

— Peki, nasıl oluyor bu Türk soğanı? diye sordu.

Adam karısına çaktırmadan şöyle bir düşündükten sonra:

— Türk soğanı, dedi, çok güzel bir soğandır. Bizim bildiğimiz soğan gibi kokmaz. Mis gibi bir kokusu vardır.

Kadın elindeki gazeteye baktı:

— Bir İtalyan mecmuası, Türk soğanından bahsediyormuş, üç sayfa ayırmış, dedi.

Adam, hiç bozuntuya vermeden:

— Ederler, dedi, yalnız İtalyanlar değil, bütün dünya gazeteleri, mecmuaları bahseder. Hangi yabancı gazeteyi, mecmuayı açarsan aç, isterse Çince olsun, içinde mutlaka Türk soğanına dair bir makale vardır.

Kadın:

— Hayret, dedi, biz kendi soğanımızı bilmiyoruz.

Kocası:

— Biz kıymet bilmeyiz karıcığım, dedi, bizde daha neler var... Yabancılar bilir de biz adını bile duymamışızdır.

Kadın elindeki gazeteye bakarak:

— Şiir, roman, hikâye de yazıyormuş.

Biraz şaşıran adam:

— Kim? diye sordu.

— Türk soğanı...

Bozulan erkek, kekeliyerek:

— E... Evet, dedi, yazar... Yani, şey... İnsana ilham verir. Şiir gibidir.

— Dört yabancı dil de biliyormuş.

— Kim?

— Türk soğanı...

Alay mı ediyor diye dikkatle karısının yüzüne baktı. Hayır, karısı alay etmiyordu. Sonra başını uzattı, karısının elindeki gazeteyi okudu. Gazetede, bir İtalyan mecmuasının «Türk Saganı» diye vasıflandırdığı tanınmış ünlü kadın şair, yazar, hikâyeci, romancı Bayan Suzan Sözen'den bahsediliyordu. Karısı, yazıları okurken yaptığı her zamanki dalgınlığıyle, haberin başlığındaki «Türk Saganı» nı «Türk soğanı» diye okumuştu.

Kadın:

— Sahi dört yabancı dil bilir mi? diye sordu.

Kocası atmakta o kadar ileri gitmişti ki, artık geri dönemedi:

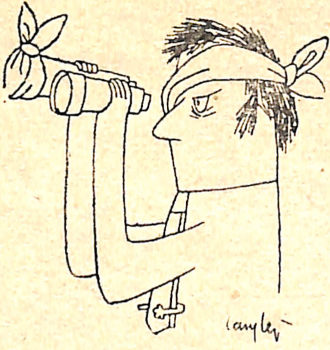
— Evet, dedi, bilir. Bu soğanlar, başka türlüdür. Bilmedikleri dil yoktur. Papağan gibi konuşur, bülbül gibi öterler.

Karısı, daha fazla okuyup doğrusunu öğrenmesin diye, gazeteyi elinden alıp, bir yere sakladı.

B. E. N.

Amerikada 5 milyon işsiz var.. (Gazeteler)
İşsizlik!..

Milletlerin Güldükleri

Yazısız!..

(Alman)

Pot!..

Baloda birbirlerine henüz tanıştırılmışlardı. Orkestra güzel bir vals çalmağa, onlar da dans etmeğe başladılar. Bir ara genç kız, kavalyesine bir şey söylemiş olmak maksadiyle:

— Bakın, dedi, şu köşede bir adam oturuyor. Aman Allahım ne çirkin şey! Kim acaba?...

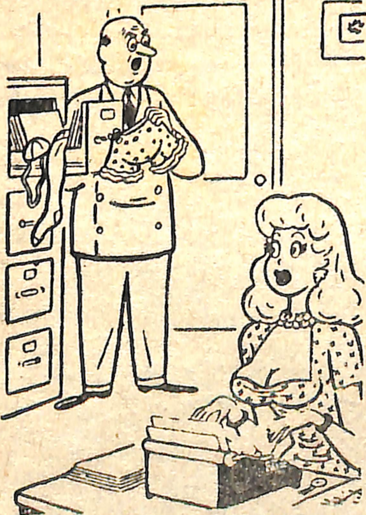
Delikanlı o tarafa baktı ve:

— Benim kardeşim, diye cevap verdi.

Genç kız, kulaklarına kadar kızararak:

— Ne sersemim, diye söylendi, aradaki benzerlikten bunu anlamam lâzımdı!..

(Fransız)

— Dosya dolabını gardrop mu sandın?.. Ya Allah esirgesin karım gelip görüverse?!..

(Amerikan)

Merhamet!

Ev sahibi, iki misafiri birbirine tanıştırdı:

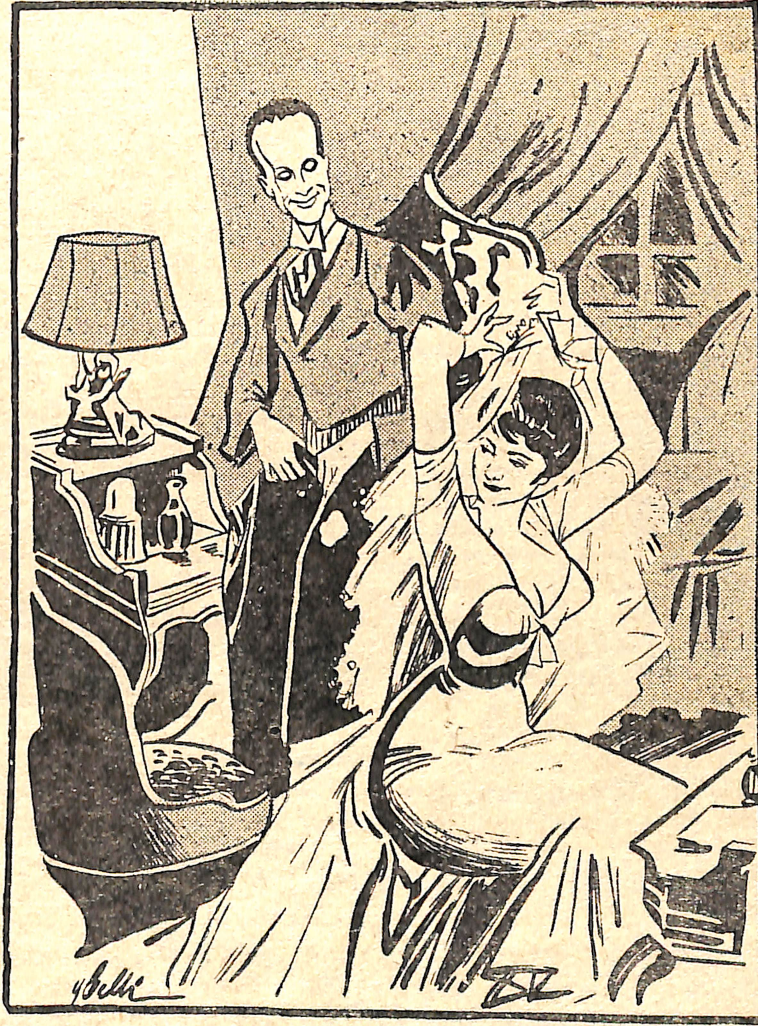
— Bu meşhur kaptan Bank'tir Mrs. Petty, kuzey kutbundan henüz döndü.

Mrs. Petty, şirin bir telâşla kaptanı kolundan yakalıyarak:

— Öyle ise şöyle ocağın yanına gelin kaptan, dedi, herhalde hayli üşümüş olacaksınız!

(Kanada)

Meşhur kadın romancı François Sagan evlendi.. (Gazeteler)

— Babam bana hiç bir şey söylemedi..
— E, benim romanlarımı da mı okumadın?..

(İtalyan)

Kanyonun delisi

SENELERCE evvel Amerikanın meşhur Büyük Kanyonu kenarında ufak bir kulübede zararsız bir deli yaşıyor ve oraya gelen turistlerin ianesiyle geçiniyordu. Bu adam her gelen turiste, bu kocaman kanyonu kendisinin kazdığını söyler, herkes bu deli saçmasına güler geçerdi..

Bir gün oraya gelen küçük bir kıza, deli, kanyonu nasıl kazdığını anlatıyordu. Kız lâfını kesti:

— İnanmam, dedi, oradan çıkan taşı toprağı ne yaptın peki?

Deli, küçük bir el arabasını işaret ederek:

— Bununla taşıdım, dedi.

— İyi ama bu kadar taş, toprak nereye sığar?..

O zaman deli, karşıdaki sıra dağları gösterip:

— Hah hah hay, diye güldü, eskiden burada bu dağlar var mıydı sanıyorsun?

(Amerikan)

Kayıp köpek!

Jill, köpeği ile dolaşmağa çıkmıştı; Jack'a rastladı... Jack:

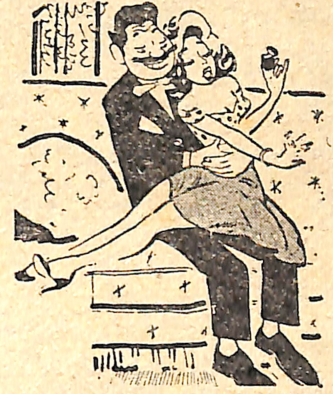
— Haydi, dedi, sinemaya gidelim, güzel bir film var!

Jill de gitmek istiyordu ama, köpeği ne yapacaklardı? Düşündüler, kaybolmuş bir köpek gibi en yakın polis karakoluna bırakmağa karar verdiler ve köpeği karakola teslim ettiler.

Beraberce sinemaya gidip filmi seyrettiler. Film bitince, bu sefer Jack karakola gitti ve köpeğini kaybettiğini söyledi. Polis:

— Buyurun köpeğinizi alın, dedi, yalnız hayvanı bulup bize getiren hanım için iki dolar mükâfat bırakmalısınız.

Jack parayı bıraktı. Biraz sonra Jill gidip iki doları aldı.

Erkek — Yemek bilirim, dikiş bilirim, çamaşır, ütü bilirim...
Kız — Aman Yarabbi... Sen başka bir şey bilmez misin?

(Brezilya)

Söz birliği!

Kocası o akşam eve gelmemişti. Genç kadın derhal oturdu ve onun en samimi beş arkadaşına birer telgraf çekti. Bunlarda şöyle yazılıydı:

«John bu akşam eve gelmedi. Çok merak ettim. Sizinle beraber miydi? Lûtfen bildirin.»

Ertesi gün kocası ve postacı aynı anda eve geldiler. Telgrafların cevapları ise birbirinin aynı ve beşi de şöyle idi:

«Merak etmeyin. John dün akşam benimle beraberdi.»

(İngiliz)

Hollywood masallarının Keloğlanı: Yul Brynner..

Parisli evlâtlık!

— Allahaşkına, şu Green'lerin Fransızca dersi almaya başlamalarının sebebi ne?

— Gayet basit! Son Avrupa seyahatlerinde Paris'e uğradıkları zaman, altı aylık kimsesiz bir çocuğu evlât edinmişler. Şimdi çocuk konuşmağa başlayınca ne söylediğini anlamak için Fransızca öğreniyorlar!

(Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 7 —

Memleketin âsayişinden mesul bulunan dahiliye ve zaptiye nazırlarına gelince, bunlar yemeyi, içmeyi, uykuyu unutmuşlar, günde beş defa secde-i rahmana kapanıp, Allahtan, padişahın kalbine, kendilerinin vazifeden af buyurulmalarını telkin ve ilham etmesini tazarru ve niyaz ediyorlardı.

Rusya sefareti baş tercümanı gözlüklü firavunun siması, bir barometre hükmüne girmişti. Herifin yüzü güldü mü idi, işler fena gidiyor, fesat, nerede ise patlak verecek demekti. Herif bilâkis surat asıp da sinirli görününce, ihtilâlcilerin yeni bir engel ile karşılaştıkları anlaşılıyordu.

Bulanık suda balık avlamasını seven hafiyeler de gayrete gelmiş, yalan yanlış ihbarlarla hükûmeti şaşırtıyorlar ve boş yere işgal ediyorlardı.

Payitahtta ağır bir hava esiyordu. Rusya elçisi, çatal sakal Nelidof, Abdülhamidin huzuruna çıkıp gözdağı vermişti:

— Bir tek Ermeninin kılına hata gelirse, metbu-u müfahhamım haşmetlû Çar Hazretlerinin donanmaları müdahaleye mecbur olacaktır!

Demişti. Abdülhamit de, herife:

— Sana ne oluyor? Bu fesadı zaten körükleyen sen değil misin?.. Üstelik de gelip, bana palavra savuruyorsun!..

Diyememişti. Yalnız, el altından öteki düvel-i muazzama sefirlerini yoklamış, onlardan medet ummuştu. Halbuki İngiltere sefiri, kendi devletinin (şahane inziva) prensipini burada şahsan da takip ediyor, hâdisatı uzaktan, sükûn ile seyretmeyi faydalı buluyordu. Fransa sefiri ne kokan, ne de bulaşan cinsinden âdi bir simsardı. Paralı iş olmadıkça burnunu sokmazdı. İtalyanın o vakit adı «devleti muazzama» değildi, büyükler arasında yeri yoktu. Avusturya - Macaristan, Balkan işlerinden gayrisiyle alâkadar olmazdı. Padişahın gûya sadık dostu Vilhelm'in İstanbul elçisi de, Osmanlı İmparatorluğu bir zora daha girsin de, sudan bir yardım vâdine mukabil okkalı bir imtiyaz koparayım diye bakıyordu. Hâsılı hiç biri Abdülhamid'e, sadra şifa verecek bir imada dahi bulunmamıştı. Mamafih, menfi birer tavır takınmış olmaları da iyi alâmet sayılırdı. Demek oluyordu ki, Nelidof hınzırı, müracaatini münferiden yapmıştı. Öyle ise, evvel Allah, mesele yoktu!

Günlerden pazardı. Babıâlide, haftada iki gün, pazar, çarşamba, meclis-i hâs toplanırdı. Fakat vaziyetin nezaketi dolayısiyle, o hafta, vükelâ o kadar sık içtima akdetmişlerdi ki, yorgunluktan, kiminin romatizmaları ayaklanmış, kiminin prostatı azmış. neticede o gün hep birden dinlenmeğe karar vermişlerdi.

Vükâlay-i faham hazeratının bu kararlarından haberdar olmıyan Ermeni komiteleri ise, tam o gün için harekete geçmeğe hazırlanmışlardı.

Şüphesiz Rusya sefaretinin tasvibinden geçen programları mucibince, bunlar, önce Osmanlı Bankasına gidecekler, kapıda nöbet bekliyen zaptiye neferini öldürüp, içeriye girecekler, avluya bir kaç bomba savuracaklardı. Pazar gününü bu iş için mahsus seçmişlerdi. O gün banka kapalı idi. Binaenaleyh, hepsi de ecnebi olan memurlardan hiç birine bir fenalık gelmiyecekti. Sadece, bankaya taarruz edenler, memlekette âsayişin muhtel olduğunu göstererek, ecnebi müdahalesini davet edeceklerdi.

Ayni zamanda, Babıâliye taarruz olunacak, toplu bir halde bulunan vükelâya bombalar atılacak, içlerinde, ölen, yaralanan olursa, buna ehemmiyet verilmiyecek, yalnız korkudan şaşkına dönecek olan nazırların müdahale etmelerine, harekete geçmelerine, mukabil tedbir almalarına meydan verilmemiş olacaktı.

Üst tarafı artık teferruat kabilinden sayılırdı. Şehir dahilinde, ne yapacaklarsa, yapacaklardı.

(Devamı var)

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Bir tohum ekerseniz ençok bire yüz verir...

AYLIK GELİRLİ KÜÇÜK TASARRUF HESABI Size 1'e 600 Kazandırır;

Bu hesaba: Bir yıl boyunca ayda en az 25 Lira yatırıp birikti receğiniz her 300 Lira için bir kur'a alarak

192.000 Lira tutarında

500 Liraya kadar AYLIK GELİR

ikramiyeleri kazanırsınız.

142

EMNİYET SANDIĞI

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

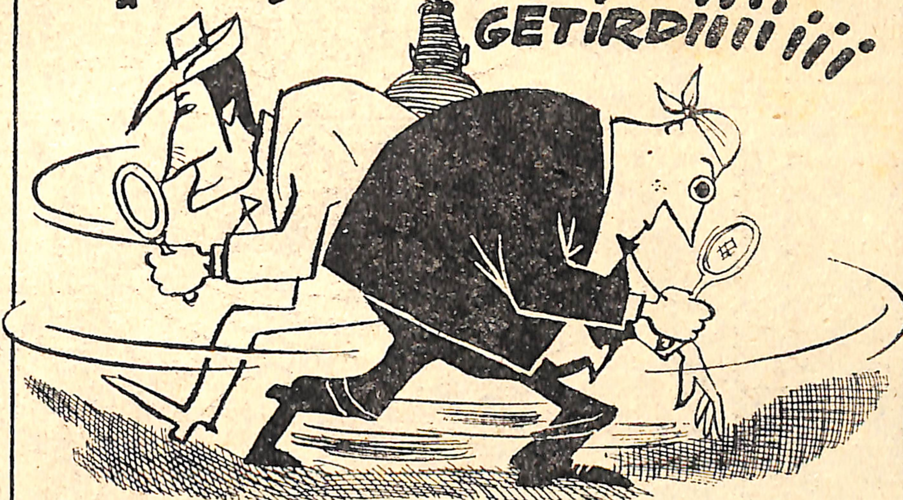
SALIH TEKCAN

SPUTNIK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

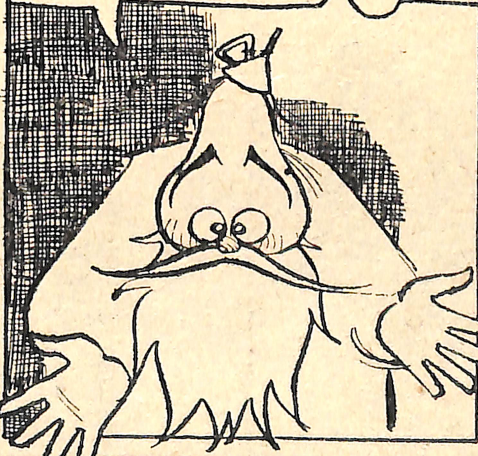
GÖZLERİM
GÖZLERİM NERDE?
ŞEYTAN ALDI
GÖTÜRDÜ
.....
ORHAN VELİ

13

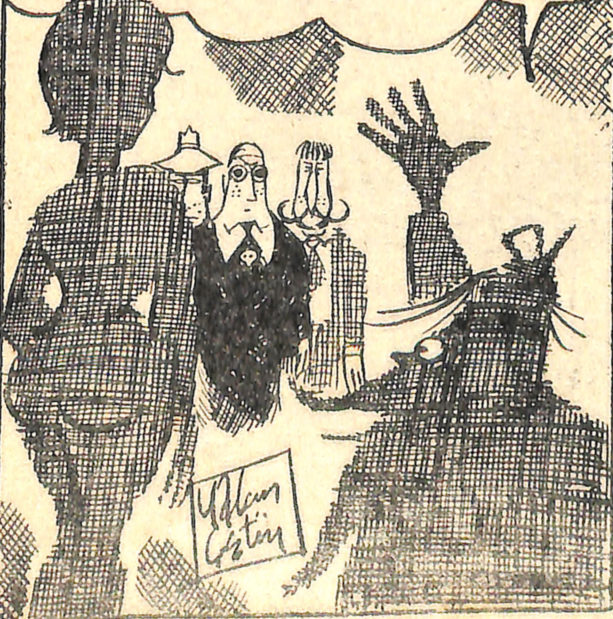

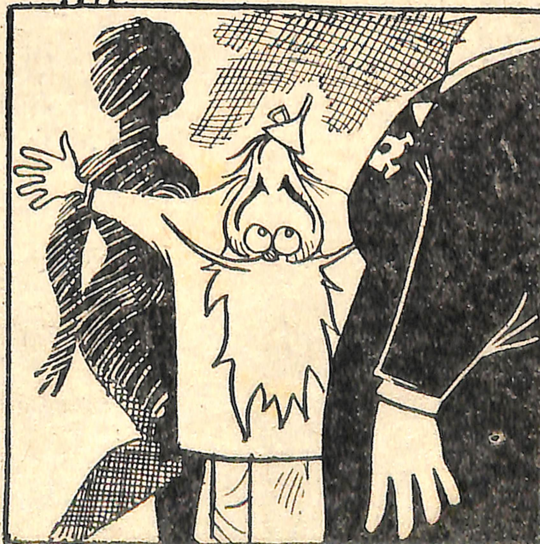

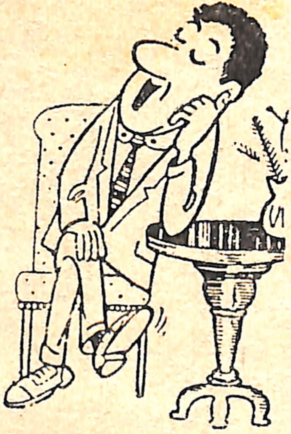

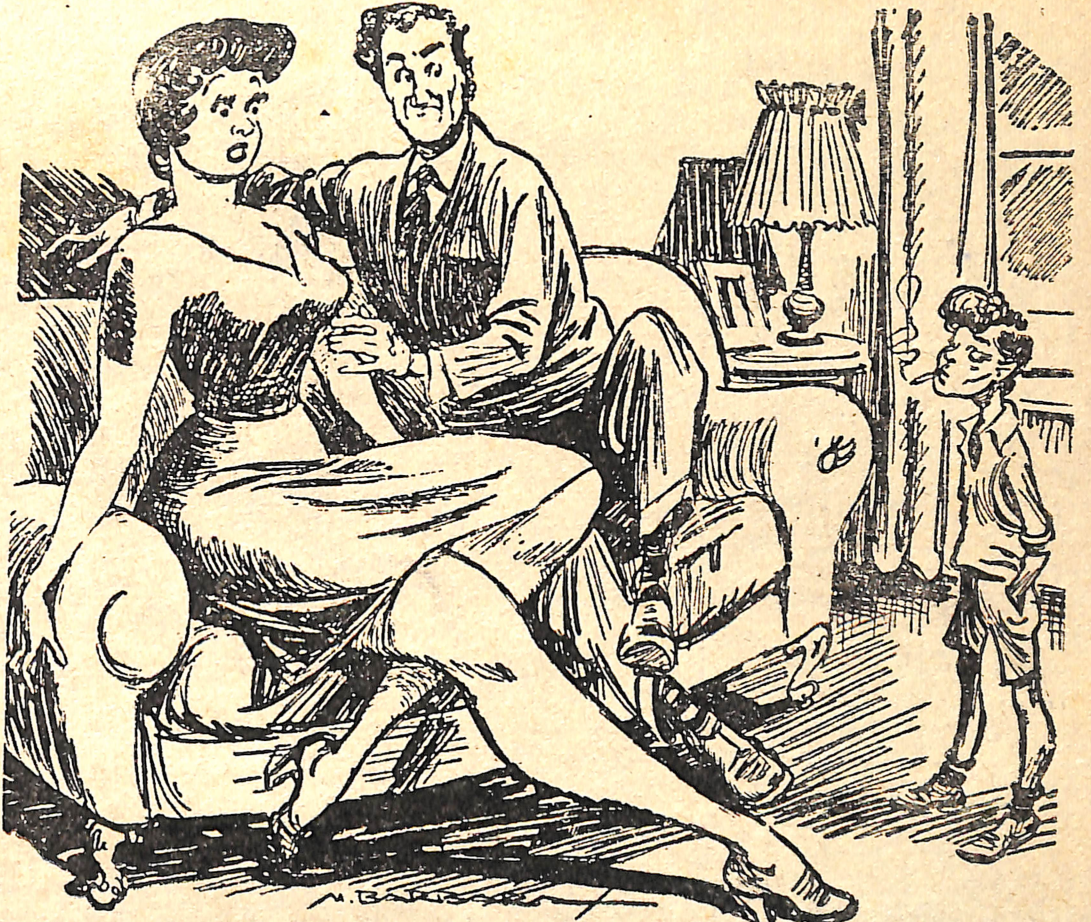

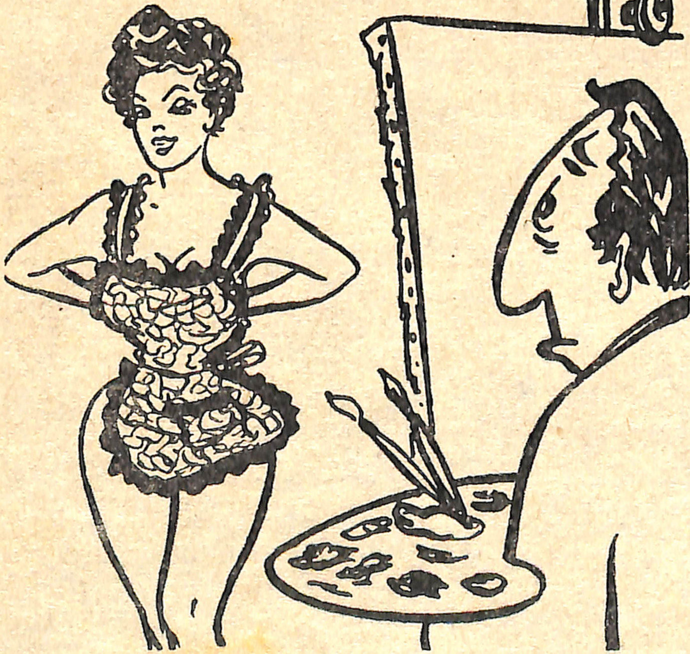
Dünya Karikatürleri

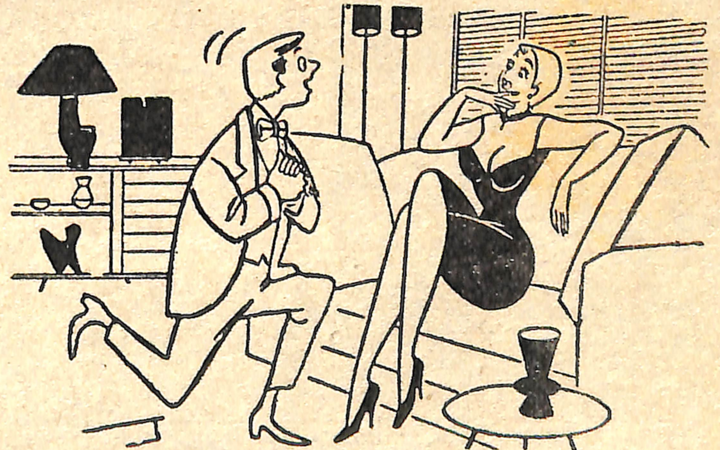
—ALO... HAYIR EFENDİM, YANLIŞ... BENİM TELEFONUM YOK!.. -İTALYAN-

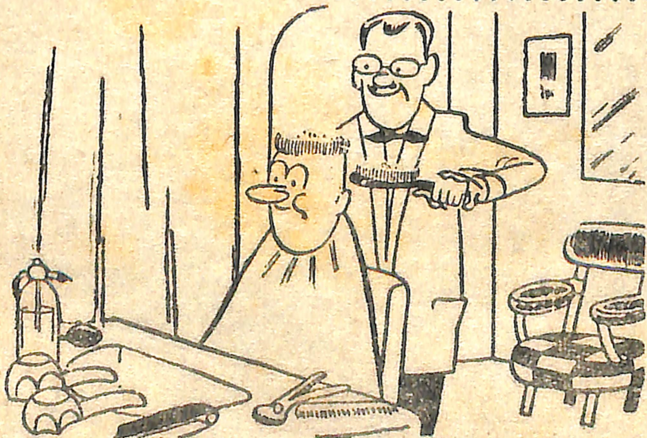
—BAYANLA BENİ YANLIZ BIRAKIRSAN SANA BEŞ LİRA VERİRİM!..
(NOT: BU SÖZÜ SÖYLEYEN KÜÇÜK ÇOCUKTUR) -İTALYAN-

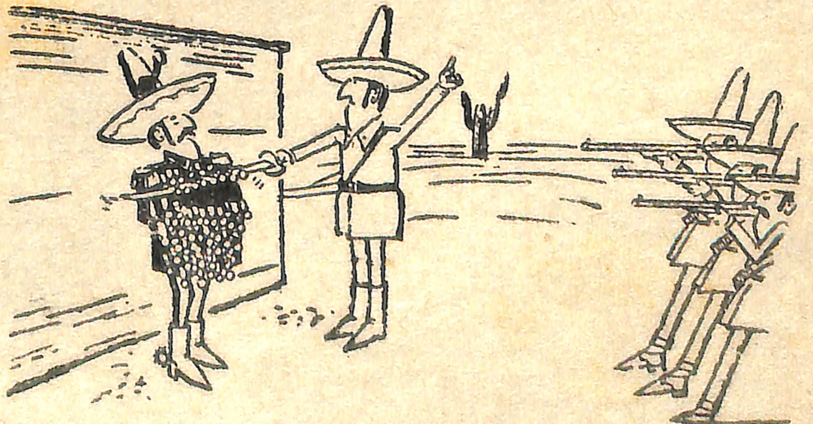
MODEL — YOOOK!.. ANNEM BANA ÖNLÜK TAKMADAN İŞ YAPMA DEDİ!.. -AVUSTURYA-

— BENİ Mİ SEVİYORSUN? NE ZAMANDAN BERİ?
— BABANIN BANKADA Kİ HESABINI GÖRDÜĞÜMDEN BERİ SEVGİLİM!.. -FRANSIZ-

BENZETİŞ -BELÇİKA-

-ATEBEEEŞŞ!.. -ALMAN-

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40 APARTMAN DAİRESİ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

STRİP - TEASE!